

MAGAZINET

Järfa IF Orienteringsklubb, Nacka

Nr 1, oktober 2004, årgång 34

Elin – Världsmästare
Järfa 90 år –
Jubileumsextra

En 90-åring kan inte vara annat än kult.

Och Järsla är kult.

Jag brukar dricka kaffe i de gamla små brunrandiga kaffekopparna som finns på Järlagården. Det finns inte särskilt många kvar, genom åren har de gått sönder och försvunnit vid diverse inbrott. Men de är kult. De andas Järsla om dem.

Därför blev jag så glad när jag i somras läste att Gustavsberg börjat nyttillverka det brunrandiga populära gamla 70-talsporlinet. Ivrig stegade jag iväg till NK för att se om mitt eget hem inte kunde få föräras med samma kultiga koppar. När jag såg att det facila priset för en kopp med fat var 375 kr så blev det förstås inget köp men jag kände mig stolt över att vara med i Järsla som förfogar över sådana kultiga klenoder.

Hela Järsla är förresten kult. Se bara på Järlagården. Vilken annan svensk orienteringsklubb har ett sådant träningscentrum att förfoga över. Byggt mitt under brinnande världskrig med designdetaljer som är så kultiga så att dagstidningarnas kultursidor står på kö för att göra reportage.

Jag undrar hur Järlagården ser ut om tio år? Det beror förstås på hur klubbens verksamhet utvecklas, men det är onekligen trångt i de bäge omklädningsrummen på tisdagarna.

Elin Världmästare

Vi har fått en världsmästare i klubben, Elin. Det är kult. Det har aldrig hänt i Järslas 90-åriga historia. Erik Wiberg har varit nära när han tagit silver och brons i JVM i skidorientering. Men inget skimrar så som guld och Elin. Elin blev stafettvärldsmästare i Polen i somras och berättar i Järlamagazinet om känslan att vara bäst i världen. Det är kult.

Något som också är kult är att vi är så grymt duktiga arrangörer. Tänker på jubileumstävlingen med VM-testen i Åva i augusti. En större succé i orienteringsstockholm får man leta efter. Med över 2600 starter på två dagar går det inte heller knappt att hitta något större individuellt arrangemang i Stockholm. Det kan vi vara stolta över.

Det som var extra kult med vår tävling var kombinationen av gammalt och nytt. Jag tänker på alla små detaljer som var så perfekt avvägda. Alla deltagare välkomnades genom en handsnickrad gammaldags träportal samtidigt som de fick en rykande färsk programbok i näven. Resultaten med sträcktider presenterades blixtnabbt på internet och på TC fanns storformatskartor med segernarnas vägval inritade. Små detaljer som gjorde tävlingen så bra. Den moderna kombinationen tillsammans med Åke Halls underbara sirligt handtextade skyltar vittnar om en klubb som inte är annat än kult.

Vi har under jubileumsåret fortsatt att rada upp mer framgångar än tidigare. Både individuellt och i kavle. I prestigekavlarna Tiomila och 25-manna är det inte många stockholmsklubbar före oss nu. Snart tar vi steget upp i den yttersta eliten.

Missar stärker

Det är inte bara framgångar som är utvecklande. Misstag måste också komma under vägen. Två sådana kan vi läsa om i det här numret när Anders Holmberg och Dan Engberg tar oss med till besvikelsen och frustrationens värld. Jag brukar kallar Anders för "Järslas Sven Nylander". Jag led med Anders när han liksom den svenska 400 meter häck-löparen ännu en gång missade pallen på ett stort mästerskap. Likaså led jag med Danne över hans miss på Jukola när jag visste hur laddad han var. Men bara den som går stark ur sådana nederlag kan nå den riktiga toppen och bli betraktad som kult. Det är Järslaandan det.

Nu är det snart bara Jubileumsfesten kvar av det här 90-årsfirandet. 20 november smäller vi klackarna i taket och festar med 90-åringen. Jag räknar med att du är med då.

Fredrik Trahn
Redaktör

Elin – bäst i världen

Av Elin Andersson-Skantze

Efter en beige vår var det återigen dags för tester för att komma med till JVM i Polen i juni, den här gången i Jönköping. Jag visste vad som krävdes för att jag skulle komma med, jag behövde göra bra resultat. Jag blev tvåa på kortdistansen och fyra på klassiska.

Efter tävlingen på söndagen kom Christina Smedberg (damernas landslagsledare) fram till mig och sa:

Elin, vill du åka med mig till Polen?

”– Jaaaaaaa!!!”

Jag fick kallelsen i handen och kunde nöjd och glad åka hem från Jönköping. Vilken härlig känsla, jag hade klarat det!

Nu var det två veckor kvar tills avresan till Polen. Det kändes otroligt bra att komma med i år. Jag kände mig väl förberedd efter två läger i Gdansk tidigare på våren. Jag visste vad som väntade, branta backar och fysiskt mycket krävande terräng i ett hårt motstånd av konkurrenter. Det här skulle bli kul.

Skogen bestod av bokskog, bokskog och återigen bokskog så långt ögat kunde nå. Sikten sträckte sig långt. Trädskronorna var högt uppe i luften och det fanns inte mycket till grenar att springa in i. På vissa ställen där träden stod tätt blev det nästan som ett tak av trädskronorna och det blev mörkt nere på marken. Undervegetationen var i stor sett obefintlig förutom i de få grönområdena som var halvuppväxta lövträd. På marken var det ett mjukt lager löv, torra löv överst och fuktiga i botten som suger musten bra ur benen.

Torsdagen den 2 juni började resan mot Karlskrona och Stena Line-terminalen. Båten skulle ta oss över Östersjön och anlägga i Gdynia tidigt på morgonen den 3 juni.

Precis som förra året hade vi fyra dagar att aklimatisera oss på innan tävlingarna drog igång på tisdagen den 6 juni. Vi bodde på ett elevhem som tillhörde universitetet i Gdansk, tvåbäddsrum med dusch och toalett. Standarden var inte på topp men efter att ha varit i Polen två gånger tidigare så räknade vi inte med mer. Det var gott och väl godkänt och det var skönt att bara sova två stycken tillsammans jämfört med förra året när vi låg i stora klassrum.

Anders skadar sig

Första träningen körde vi på fredagseftermiddagen. På den kartan hade vi varit förut. Det var verkligen lika fint som förra gången och jag trivdes i terrängen, den är otroligt fin. Tyvärr var det på den här träningen Anders VM tog slut. På väg till första kontrollen ramlade han ner för en backe och fick en stor pinne rakt in i låret och drog på sig en lårkaka, en lårkaka som senare under veckan visade sig bli förödande för Anders del. Tråkigt!

Träningsdagarna fortsatte och vi hade fritt fram att själva bestämma hur vi ville träna fram till att tävlingarna började.

Generalrepetition

Måndagen den 5 juni var det dags för ”Model Event” – träningen där arrangörerna har byggt upp träningen så den ska vara så lik tävlingen som möjligt, kontroller sitter i samma höjd, starten sker som på tävlingen, kontrollpunkterna är liknande dem som kommer på tävlingarna o.s.v.

Rutinerad och trygg

Nu började jag bli riktigt sugen på att tävla, det var en helt annan känsla än året innan i Estland. Då var det spännande och nervöst, jag visste inte någonting om hur bra jag var tvungen att springa på kvalet för att ta mig vidare till final och andra praktiska saker. I år hade jag otrolig nytta av mina erfarenheter från Estland. Träningslägren som varit i Polen tidigare var också av stor betydelse, jag visste ju hur man skulle orientera, jag kände till terrängen och kände mig hemma i den. Det var en trygg känsla.

Tisdagen den 6 juni var det kval för medeldistansen vars final skulle gå dagen efter. Det gick bra, stabilt lopp, utan att ta ut sig alltför mycket. Men det var tunglöpt, det tjocka lagret med mjuka löv på marken sög och benen blev trötta, men det var lika för alla. På kvalet kom jag trea i mitt kvalheat, 52 sek efter Wicha Iwona från hemmanationen Polen.

Nöjd nia

Medeldistansfinalen blev mer kuperad och än mer tunglöpt, men det är så det ska vara på mästerskap, man ska få kämpa. Det var inte löpningen som var det jobbiga, det var att orientera rätt när man var trött efter alla backar, upp och ner. Ett par svängar kostar tid och det räcker för att hasa ner långt i resultatlistan på ett junior-VM. Jag blev nia, självklart är jag nöjd, men jag grugar mig fortfarande för vägvalet jag tog till sista kontrollen, rakt igenom en svårforcerad mosse, där tappade jag 30 sek, synd. Roli-gaste den dagen var att Helena Jansson bärgade guld, hon vann med över två minuter, fantastiskt kul!

På torsdagen var det dags för långdistansen, den mest krävande distansen av alla, och det var nog den jag var mest rädd för att jag inte skulle orka. Jag fick

starta i sista startgrupp vilket var förtroendegivande och kul! Det gick bra och jag är fruktansvärt nöjd med en 12:e plats mot förra årets katastrofloop. Det var inget prickfritt lopp, jag började med några krockar lite här och där på ett par sekunder. När tröttheten började komma och koncentrationen började svika bommade jag dessvärre tre minuter på tolfte kontrollen, annars hade jag helt klart varit nöjd!

En nervös Martin Johansson fick gå och trampa ett tag på TC. Han var i ledningen ända tills sista startande, Mattias Merz från Schweiz sprang in i målfäl- lan. Det var EN sekund som skiljde dem åt. Trist, han har ju vunnit så många gånger förut, men Mar- tin var sprudlande glad för silvret ändå.

Fredag – det var vilodag, väldigt skönt, benen var trötta och behövde vila. I år blev det dessvärre ingen resa till Ryska gränsen. Istället åkte vi och kollade på lite borgar och såg den vackra staden Gdansk. Det blev en kort löptur på 7 minuter (!) för att rensa benen lite från mjölksyra. Sedan väntade massagen inne hos sjukgymnasten på kvällen, helt klart det bästa den dagen!

Nervös start

Sista tävlingsdagen och stafett, nervöst. Jag hade fått första sträckan i första laget där **Anna Persson** skulle springa andra sträckan och **Helena Jansson** sista sträckan. Det var längesen jag var nervös, men innan starten var jag det, jag visste att vi hade guldchans. Och jag visste att folk trodde på mig, jag sprang ju så bra i stafetten i Estland ifjol och självklart ville jag göra det även i år och jag visste att jag skulle göra det om jag höll huvudet kallt.

Startskottet gick,
och alla
sprang
över

åkern och försvann in i skogen, där började allvaret. Det gick bra i början, till tredje kontrollen var det en långsträcka, jag valde att springa runt, fick med mig Emma Johansson (förstasträckslöparen i Sveriges andralag) och Mari Fasting från Norge lag 2. Resten sprang rakt på. Till tredje kontrollen var vi först, härlig start, underbart. Sen till fyran sprang Emma snett och Mari försvann. När jag kom till kontrollen insåg jag att jag var först och jag såg min chans att få göra mitt eget lopp. Istället för att stanna till och ta ny riktning sprang jag ut i 90 grader fel riktning och när jag väl upptäckte felet såg jag hela klungan ett par hundra meter framför mig! Utan att tänka på det hade jag blivit stressad när jag insåg att jag var först och slarvade direkt.

Stressad

När jag hade lyckats komma ikapp präglades resten av loppet av stress och frustration och många små bommar, det blev fel hela tiden. I mål hade avståndet växt, jag var hela fem minuter efter Finland lag 1 som hade ryckt med tre minuter.

Jag var besviken och ledsen, varför skulle jag springa så dåligt på just den här stafetten av alla? Jag var ju i ledning och visste att jag kunde gå bra.

Anna gjorde ett kanonlopp och Helena gick ut tre minuter efter Finland lag 1 och en minut efter Norge lag 1. Återigen gjorde Helena en strålande insats och lyckades springa ikapp både Finland och Norge.

Vi tog guld med en marginal på två minuter, otroligt häftig känsla även om jag inte gick alls bra, men det kändes ändå ok eftersom jag var första svensk in i mål, tur det. Nu var jag världsmästare!

Det tråkigaste med att jag gick så dåligt på min sträcka var att alla trodde jag var en stabil förstasträckslöpare, jag sumpade det förtroendet och

Helena Jansson

Anna Persson

kommer få jobba hårt för att få tillbaka det, och även för att få tillbaka självförtroendet för mig själv i en sådan situation. Det var en tudelad känsla den här dagen, både besvikelse och glädje, för mig i samma tävling.

Vi hade inte hunnit jubla länge innan ännu en guldhjärte sprang i mål – Martin Johansson tog tillsammans med Johan Lindahl och Mattias Millinger guld i herrklassen. Tillsammans låg vi i en hög och skrek av glädje medan folk tog bilder.

Gåshud

Gåshuden kryper fram ibland när man tänker tillbaka på den dagen, det var en känsla som är obeskrivlig. Den går inte att sätta ett namn på, men det var häftigare än jag trodde! När Helena hade gått i mål och vi började fatta vad som egentligen hade hänt, vi hade tagit VM-GULD, då rullade tårar av lycka ner för mina kinder. Vi var bäst i världen!

Helt klart en resa jag kommer att minnas resten av mitt liv!

Elins karta med vägvalen inritade. Ut från kontroll (40) sprang Elin snett.

Det blir inte alltid som man tänkt sig...

Av Anders Holmberg

Inför årets junior-VM hade jag högt ställda förväntningar på mig själv, minst sagt. Under vinterträningen hade jag hela tiden tankarna inriktade på det stundande JVM som i juli skulle gå i norra Polen. Träningen fortskred under vintern helt i enlighet med planen, inga sjukdomar skulle komma i vägen visade det sig, och redan under våren började det gå bra. Jag tog flera SM-medaljer och segrar i Juniorcupen innan sommaren.

Fortfarande var det dock JVM som i min planering var tävlingen med det stora T: et; det var då jag skulle vara som bäst. Mitt sista VM som junior, nu skulle jag äntligen lyckas ta en individuell medalj, förhoppningsvis guld. Jag visste att jag hade kapacitet. På mina tidigare två JVM hade jag varit så nära att lyckas. Nu skulle det slå in!

Till sist for jag då iväg till JVM, med självförtroende och förväntningar i bagaget. Detta skulle dock ta en ofattbart snabb vändning, nästan så snabbt att jag inte förstod det själv; under den första träningen i Polen ramlade jag i en brant nedförsbacke och slog i vänstra låret mot något hårt som låg på marken. Mina planer att lyckas var nu bortblåsta. Att jag sedan sprang kortdistanskvalet endast några dagar senare kom att förvärra skadan, och resten av historien, ja, den känner ni till. Plötsligt var allt bara slut. Mina förhoppningar på mitt sista JVM var tillintet-

gjorda på ett par sekunder. Så grymt och orättvist tänkte jag då.

Besvikelsen jag kände var enorm. Jag hade gjort min bästa vårsäsong någonsin, och formen var absolut på topp. Dock gavs det inte alls möjlighet för mig att bevisa detta. Det fanns mängder av tankar som virvlade runt i huvudet, men det enda jag kunde få fram i huvudet var en grå sörja av besvikelse, förargelse, förbannelse och ledsamhet som i längden inte gav mig någonting.

Jag hade lagt ned åtskilliga mängder träningstimmar och energi just för denna tävling, och detta skulle tydligen inte ge mig någonting konstruktivt tillbaka. Det var i princip det jag kände. Jag visste att jag hade chansen, nu var jag bättre än någonsin, och jag hade varit så nära flera gånger tidigare.

JVM blev alltså en oerhörd besvikelse, och jag kunde inte alls glädjas på samma sätt som jag hade velat. Jag åkte ju dit för att prestera! Men idrotten är inte alltid rättvis, det är sådant man bara måste inse. En bronsmedalj från junior-VM stafetten i Spanien för två år sedan hann det i alla fall bli.

I min besvikelse var jag tvungen att ta fasta på andra glädjeämnen, det var alltså bara att ”bryta ihop och komma igen”, och se till de positiva sakerna med en själv. Och när jag nu sitter och ser tillbaka på min ungdoms- och juniortid kan jag inte annat än betrakta den som otroligt framgångsrik! Dessutom har jag 20 år till på mig på att ta guld...

Anders skada ses över.

Arbetsdag på Järlagården lördag 30 oktober

Vi samlas kl 10.00, ca kl 13.00 tar vi paus med korv, saft, öl och kaffe sedan jobbar vi lite till.

Det mesta som ska ske är arbete utomhus.

Städa och kratta löv på gårdsplanen, röja i boden, fälla träd, röja sly, elda m m. Hinner vi ska vi även förbereda för skidspår med brobygge.

Mycket att göra – alla kan få en arbetsuppgift, stora som små.

Vi har verktyg och utrustning till en del. Men ta gärna med er egna, framför allt till barnen.

Har du förhinder att vara med den 30:e finns en arbetsdag till, den 13 nov. Kan du inte vara med vid någon av dessa – hör av dig till Matts så kan ni göra upp om en annan tid.

Missen på Jukola-kaveln

Med bultande maxpuls och gråten i halsen

Av Dan Engberg

Med tunga steg springer jag de sista 50 metrarna på spurten. Jag hör att någon hejar och försöker att, som alltid när man gått dåligt, utstråla ”heja-inte-för-fan-ser-ni-inte-att-det-gått-skit-minen”. Stämplar ut och går med blicken nedborrad i leran för att slippa titta upp på Hasse, slippa berätta vad som hänt, slippa allt.

... Och vad var det som hade hänt egentligen, det är knappt jag orkar tänka på det så här i höstmörkret.

Jag skulle springa andra sträckan på Jämi-Jukolan-Viesti i finskaste Finland. Jag visste att det var stor chans att jag skulle få gå ut bra och jag var bättre tränad än på mycket länge. Jag var i slag och såg fram emot uppgiften på finsk tallhed och träskmark.

Jag sprang ut i lagom högt tempo. Hade kanske sovit lite dåligt men vem hade inte det (jetlag ni vet).

I alla fall... Allt rullade på, farten var hög, men som sagt – jag kände mig snabb och avancerade långsamt i klungorna. Det kändes bra tidigt och jag var stark och adrenalinet sprutade, kontrollerna satt där de skulle, benen var lätta och tanken klar. Gjorde en 60 sekunderskrok vid första vätskekontrollen och ökade farten för att ta igen det jag missat.

Vid andra tv-kontrollen så hade jag precis tryckt ikapp en klunga finnar och gjorde allt för att ge ett så oberört intryck som möjligt mot kameran. Visste att det var sortbildsskärm på TC och att Hasse skulle stå där med klockan och titta. Men sanningen var den att jag började bli trött och koncentrationen var på väg att dala utan att jag visste det. Farten över tallhedarna i början hade varit mördande.

Jag visste att jag hade plockat en hel del och började tänka mer på det varma mottagande jag skulle få när jag kom i mål än på själva orienteringen.

Fokus försvann

På väg till kontroll tre efter tv-kontrollen så förlorade jag helt plötsligt fokus och bara följde strömmen, kom till fel gaffel och tappade ett par minuter. Försökte ta igen detta till nästa kontroll men fann mig själv återigen stå förbryllat och titta ner på helt fel kodsiffror.

Jag började irra runt efter min gaffel men jag kunde inte få det att stämma.

Ju längre tid som gick och ju fler som passerade desto mer panik fick jag. Mer panik, frustration och kallsvetningar. Överallt löpare som slåss och skriker för att ta sig fram. Det känns som det bara väller fram lag förbi mig där jag står helt still och tittar mer och mer ihåligt på kartan som nu bara tycktes uppenbara sig som ett intetsägande ruttmönster.

Jag sprang nu i allt större cirklar för att hitta kontrollen, men så fort jag i ena sekunden tyckte mig veta vart jag var, så var jag lika bortkommen i nästa.

Ångesten började trycka sig på och jag fick obekvämligheter som jag endast kan jämföra med när man kom vilse på någon tävling som nybörjare, med bultande maxpuls och gråten i halsen.

Ren fasa

Tankarna om det varma mottagandet i mål hade nu förbytts till ren fasa och ju bredare strömmen med förbipasserande löpare blev och ju större mitt behov av att hitta kontrollen växte, desto längre ifrån kom jag att verkligen finna den.

Efter kanske tolv minuters letande var jag ett vrak. Jag stod nu helt stilla stirrandes apatiskt in i kartan i förhoppning om att svaret bara skulle hoppa fram ur den och det var då jag upptäckte det: Jag hade läst till fel kontroll, allt var bara ett enda stort parallellfel.

Min första tanke var att helt sonika bara lägga mig ner på marken och dö, att ligga och vänta på att bli nertrampad av ett par neon-tights-klädda finnar, så upptagna med att skrika kodsiffror till varann att dom inte ens skulle lägga märke till den spillra av människa som låg under deras fötter.

Men jag lyckades rycka mig i kragen och tog mig i alla fall till min kontroll. Jag hade självklart varit där ett par gånger utan att förstå att det var den jag skulle ha, faktum är att den var den kontrollen som jag först kom till.

Missade sedan kontrollerna efter då jag av ren ilska sprungit i ett sånt tempo att jag inte hade en chans att orientera.

Sista delen av loppet gick faktiskt rätt bra men jag visste att det inte spelade någon roll. Att det inte var det som jag skulle minnas, det jag skulle älta i ända eller det som skulle orsaka mig ett par sömnlösa nätter framöver.

Reds anm: Danne gick ut ett par minuter efter täten som 106:a och var på väg uppåt i fältet då han vid 12:e kontrollen låg på 75:e plats strax efter täten. Det var då det hände. Till 14:e kontrollen hände det som inte får hända. Mellan kontroll 13 och 14 hade han 14.32 min. Bästa sträckt看 var 2.37 min. Dan växlade som 251:a på sträckan, långt efter.

Fakta om mardrömsbommen

Danne sprang andrasträckan, gick ut som 106:a, 3:51 efter Tore Sandvik för Halden.

3,1 km	93:a	4.46 efter
7,4 km	84:a	5.55 efter
10,1 km	299:a	23.52 efter
12,7 km	260:e	23.35 efter

Han växlade efter 13.7 km som 251:a, 26,19 efter samma Tore Sandvik.

Välkomna till Järsla!

Allberg, Jessica
Alvtegen-Lundgren, August
Appelgren, Mathilda
Bergqvist, Jeanna
Bronner, Kerstin
Brännkärr, Marie-Louise
Corbett, Emelie
Eek, Adam
Ekberg, Olof
Ekberg, Anna
Ekberg, Johan
Ekberg, Lisa
Ekberg Kentros, Åsa
Enegård, Karin
Enegård, Marcus

Engberg, Tilde
Engberg, Anna
Engberg, Lisa
Engberg, Sussie
Engberg, Lars-Erik
Flugund, Fabian
Frändén, Manne
Haegermark Nilsson, Erika
Hagstedt, Tomas
Hampl, Gisela
Hellqvist, Johan
Johansson, Mats
Jönsson, Åsa
Kentros, Theodor
Knuts, Sofia

Knuts/Johansson, Jacob
Landén, Denise
Larsson, Norea
Lind, Helena
Lundblad, Anders
Lundin, Ingrid
Molin, Eveline
Molin, Lennart
Mörtberg, Rasmus
Mörtberg, Sofie
Nilsson, Monica
Nilsson, Tome
Nordin, Mattias
Ohlsson-Johansson, Kim
O'Neill, Alison

Roel, Jakob
Roel, Mari
Stjernström, Endre
Stjernström, Line
Thorsson, Sofia
Trahn, Greta
Ursing, Carina
Ursing, Urban
Ursing, Lillebror
Wipp, Wilma
Wretblad, Linus
Wånehed, Therese

Järlas jubileumstävling och VM-test i Åva — ett av våra bästa arrangemang någonsin

Järsla har under många år ansetts vara en bra arrangörsklubb. När vi i år lyckats få arrangemanget av VM-tester samtidigt med vårt 90-årsjubileum krävdes ett riktigt bra arrangemang.

Av Peter Sandström

Så här i efterhand kan jag säga att det är ett arrangemang som vi genomförde 7-8 augusti tillhör definitivt de absolut bästa vi arrangerat någonsin.

Över 2600 starter gjordes den här helgen vilket vi får vara mycket nöjda med. Jag hade hoppats på 1500 - 2000 anmälda per dag men dit vi nådde var ändå fantastiskt bra. Vi hade landslagen från Sverige, Danmark, England, Irland och Litaunien på plats + de bästa löparna från Schweiz och Italien samt några topplöpare från Norge.

De stora plusen som märktes var:

- En nyreviderad karta i ett fantastiskt fint område.
- Ett vackert tävlingscentrum med väldigt korta avstånd.
- Ett fint uppbyggd TC med nytt material.
- Bra service vad gäller direktanmälan, serveringen och sjukvården
- Bra genomförd prisutdelning
- En fin programbok som delades ut till deltagarna när de kom.
- Många pressaktiviteter (pressreiser och aprilskämt) inför tävlingen.

Fanns det några minus som deltagarna noterade?

Visst finns det några detaljer som vi känner till som går att göra ännu bättre. De framgår av utvärderingen från tävlingen.

Ytterligare värt att notera

Tur att det var så varmt att duscharna gick att köra på sjövattnet direkt. Det är värdelösa duschanläggningar som hyrs ut i Stockholm. Orienterarna i Stockholm borde ena sig och skrika rätt ut.

Reaktioner från utomstående efter tävlingen:

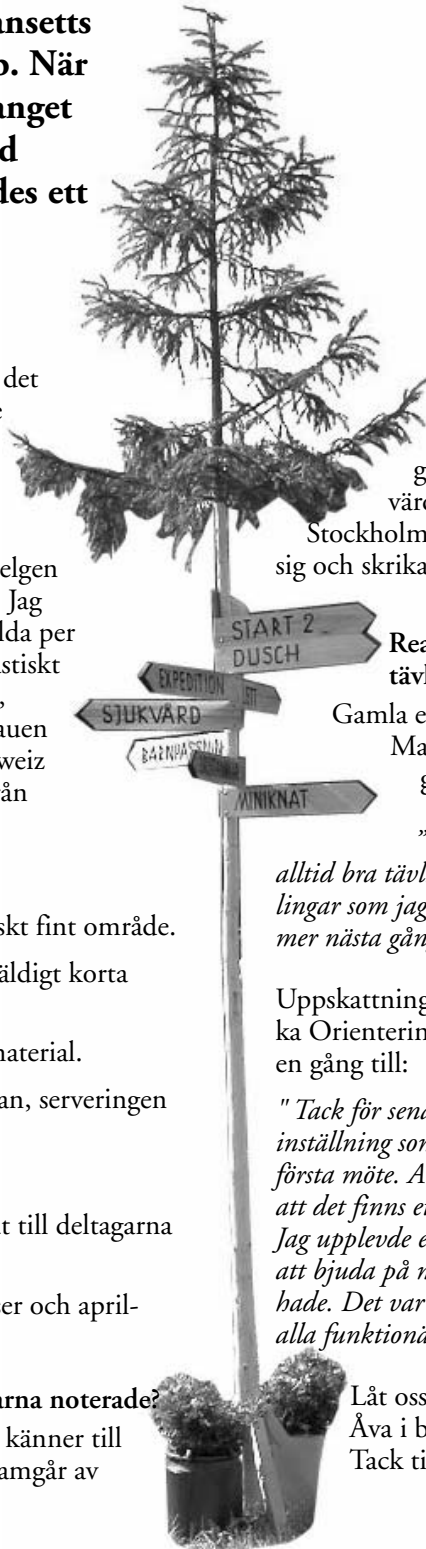
Gamla elitlöparen Hans Aurell känner igen Matts Andréé på semester i Kroatien. Han går fram till Matts och säger:

" Vilken fin tävling ni arrangerade. Ni har alltid bra tävlingar. Jag brukar välja ut sådana tävlingar som jag tror blir bra och åka på dem. Jag kommer nästa gång ni arrangerar "

Uppskattningen via mail från Signar Eriksson, Svenska Orienteringsförbundets sportchef tål att upprepas en gång till:

" Tack för senast – vi var mycket tillfreds med den inställning som ni tog er an VM-testen redan från vårt första möte. Arrangemanget rakt igenom visade också att det finns ett gediget kvalitetstänkande i föreningen. Jag upplevde en känsla av att det är 'kul' att arrangera, att bjuda på något extra, oberoende vilken uppgift man hade. Det var ett engagerat och positivt bemötande från alla funktionärer. "

Låt oss minnas de varma och lyckade dagarna i Åva i början av augusti så här på höstkanten. Tack till alla!

"Hej och hjärtligt välkommen!"

"snapshots" från tävlingarna

30 grader varmt i skuggan!

Hersegraren Erik Andersson i mitten, flankerad av tvåan Emil Wingstedt till vänster och trean Niclas Jonasson till höger.

Bosse tar hela världen i famn!

"- Men skynda dig lite, då"

Nära

– en topplacering i ungdoms-SM

Av Siri Engberg

På eftermiddagen fredagen den 10 september ”kl 15.00 prick” bar det av mot Örebro där årets USM i orientering skulle gå av stapeln 11-12 september.

Redan första veckan i augusti hade vi varit på RUSM-läger på samma ställe och tränat. Nu gick bussresan snabbt och jag var mycket förväntansfull. Under resan fick vi våra Stockholmsöverdrag och T-shirten.

När vi kom fram till Örebro och Mikaelsskolan bar vi in vår packning till skolsalarna och sedan gick vi för att äta i skolans matsal. Därefter fixade vi i ordning med tutor och sånt för att ha med oss till invigningsceremonin. 16-åringarna fick lära oss 15-åringar att dansa "Stockholmsdansen", som skulle uppföras under invigningen i gymnastiksalen.

Tillbaka till skolsalen. Vi la oss på hårt underlag i våra sovsäckar och väcktes på lördagsmorgonen. Jag låg kvar lite och tog mig därefter till matsalen för frukost.

Vi åkte med buss till TC som låg 1,5 mil från Örebro i Getdalen. På lördagen var det individuella tävlingar och jag startade ungefär i mitten på startfältet. Banan gick i barrskogsterräng av varierande ålder med god framkomlighet och god sikt men lite tungt pga. undervegetation och mossar.

Inga problem till första

Från start till första kontrollen var det bara att löpa på och hålla riktningen, inga större problem. Mellan ettan och tvåan missade jag och höll inte riktningen. Det borde inte varit svårt. Från tvåan till trean höll jag en bra linje fram till kontrollen, fast inne i kontrollringen missade jag. Mellan trean och fyran var det lite längre sträcka. Jag hade till skillnad från många andra inga större problem med den kontrollen. Jag tog in några placeringar och låg här sexa.

Mellan fyran och femman var jag osäker, hittade inte det jag ville, men chansade och mest på tur hittade jag kontrollen direkt faktiskt!. Mellan femman och sexan var det inga problem, bara att hålla riktningen och springa på. Jag behöll min 6:e plats. Från sexan till sjuan var det löpning på skrå, men jag kom alldeles för högt upp i slutningen. Jag kom på var jag var och fick springa tillbaka och föll i resultatlistan från 6:e till 14:e plats.

Från sjuan till åttan gick det bra fram till kontrollringen där jag sprang förbi kontrollen och fick vända om. Jag lyckades bara ta

igen en placering. Mellan åttan och nian var det bara löpning på upptrampad stig och sedan målgång.

Jag slutade som 13

Jag slutade som nr 13 av 123 startande. En placering som jag trots allt var nöjd med.

Efter dusch var det fältlunch på TC bestående av spagetti med köttfärsås. Vi åkte sedan "hem" till skolan och vilade oss i vår skolsal inför kvällens disco i gymnastiksalen. Vi lade oss igen vid två-tiden.

Söndag och distriktsbudkavle. Stockholm ställde upp med 11 lag. Jag var med i sjättelaget. D15 tjejerna i Stockholm är så grymma så det är hård konkurrens om platserna. I tävlingen på lördagen fick Stockholm in 6 tjejer på de första 15 placeringarna i D15.

Min sträcka D15 var andra sträckan som vanligt, men på söndagen hade inte Stockholmslagen några större framgångar. Banan gick i samma område som på lördagen, alltså samma terräng. Mitt lopp gick bra i början men jag kom till fel gaffel vid tredje sista kontrollen och därför förlorade jag tid.

Efter prisutdelning var det hemfärd med Stockholmsbussen, efter en fantastiskt rolig helg i Örebro.

Järla fortsätter att klättra i 25-manna

Järla fortsätter stadigt sitt avansemang i 25-mannas resultatlista år från år. I år vid Rudan var vi länge med i absoluta täten och slutade 31:a med förstalaget och 151:a med andralaget.

Trots att tävlingen är lång med 25 sträckor så visade det sig igen hur viktigt det är för slutresultatet att hänga med i början. Och det gjorde vi med besked i år. Martin Härberg tog kommandot redan på startgärdet och var först till de tre första kontrollerna och var med in i täten. Anders Holmberg fick känna på hetluften bland VM-löpare och hängde med bra på andra och växlade som sexa, 30 sekunder efter.

Sedan var vi liksom med i suget och toppplaceringen sporrade till bra insatser. Bland annat gjorde all löparna på sträcka fyra i båda lagen en imponerande insats och plockade både placeringar och tid på täten.

De tre sista raka sträckorna var som vanligt hårda men Linnea Längberg, Elin Skantze och Johan Strandberg stod emot bra och förde förstalaget till 31:a plats och Måns Torbjörnsson stämplade ut andralaget som 151:a.

Endast tre Stockholmsklubbar var före förstalaget, Söder 8:a, Lidingö 18:e och Hellas 20:e. Nästa år fortsätter vi klättringen. Och kanske är det dags för tre lag då?

Johan S

Axel

Roffe

Jakob

Johan A

Ingvar

Jonas

Iskall Olle avgjorde

till Järlaseger i Tiomilas ungdomsklass

Av Olle Boström

Efter en ganska lång bilfärd hade vi börjat närma oss Kolmården. Vädret var som det kan vara ibland i april, lite mulet och lite kallt. När vi tittade ut genom fönstret såg vi huvudentrén till Kolmårdens djurpark, men vi skulle ju fortsätta en bit till.

Snart började bilkön för att få komma in på Tiomilaparkeringen. Jag var lite nervös nu när vi närmade oss tävlingen.

Efter att ha parkerat bilen och tagit ut väskorna började vi gå de cirka 500 meterna som det var till TC. Jag hörde den där speciella rösten, som man nästan bara kan höra på de lite större tävlingarna, som man ryser lite av när man hör. Det var naturligtvis Per Forsberg som var speakern jag hörde.

Vi fick snabbt syn på "Järlavimpeln", som alltid är den som vajar högst på varje tävling.

På väg till tältet mötte jag Axel som börjat värma upp inför första sträckan.

Jag lämnade väskan i tältet och gick sen för att se hur TC såg ut, var växlingsfällan var, var startpunkten och sista kontrollen låg.

Den sista kontrollen låg på en liten öppen sida av ett berg som man såg från hela TC.

Nog tänkte jag väl att det måste vara härligt att få komma först in där på sista sträckan och se hela TC och höra speakern. Men att det skulle bli verklighet kunde jag ju inte drömma om då. Himlen hade nu börjat klarna upp och det var soligt och skönt.

Kl. 11 gick starten. Jag såg när Axel sprang iväg, gick till tältet och bytte om och joggade sen tillbaka till målfällan för att se första växlingen.

Axel kom in på en 28:e plats, 2:25 min efter Hiisirasti och han hade många lag runtomkring sig. Läget passade Linnea perfekt, när hon sprang ut på sin sträcka.

Linnea plockade massor

Hon sprang jättebra och tog in massor med lag och växlade som trea!!! Herregud vad bra tänkte jag! Linnea var bara 10 sek efter tätlaget, OK Milan.

När Linnea sprang värmdde jag upp, men när hon växlade över till Jonas, bestämde jag mig för att gå in i växlingsfällan. Det går ju lika bra att springa runt och värma upp där.

När jag såg de andra sistasträckslöparna tyckte jag att de såg lite stora ut, men då tänkte jag att: "Jag har slagit dem förut..." Jag var ändå ganska nervös när jag sprang runt där.

Men när jag hörde att Jonas passerade förvarningen och fortfarande var med i täten så släppte nervositeten och jag blev så där laddad och fokuserad som jag bara kan bli inför en orienteringstävling.

Jonas fortfarande med i täten

Jonas växlade som 6:a, 18 sek efter Raumar O-lag, jag sprang iväg och kom genast ihop med Raumar, Njudung och Hagaby. De andra tre lagen såg jag inte. Vi tog de första fyra kontrollerna bra.

Till 5:an splittrades dock vår lilla klunga upp. Jag körde själv ett vägval rakt på, Raumar och Njudung sprang till vänster och Hagaby hade en annan gaffel. Mitt vägval verkade gå fortast, men jag sprang lite för långt och fick vända, så vi stämplade ungefär samtidigt, Raumar, Njudung och jag. Hagaby hade nu försvunnit.

Hade tidigt bestämt mig

6-8:an gick bra, mestadels låg jag först i vår lilla grupp som nu bara bestod av tre lag. 8:an var TV-kontroll och jag hörde någon heja. 11:an till 12:an var sista lite längre sträckan och jag hade redan tidigt bestämt mig för att göra ett högervägval på en stig och sedan över ett hygge.

11:an satt på en höjd ovanför några branter. Jag körde nerför branterna på en gång medan Njudung och Raumar började springa längs med branterna på ovensidan.

Kollade bakåt

Jag tog i allt vad jag hade på den lilla stigen och sen ut på hygget. När jag var mitt ute på hygget tog jag en liten titt bakåt och såg att avståndet ner till de andra två lagen var cirka 40-50 meter.

De sista tre kontrollerna var sen ganska lätta och korta och jag förstod att om jag bara kunde spika dem så skulle jag nog "fixa" det här.

På väg till sista kontrollen tog jag än en gång en titt bakåt och försprånget var ungefär det samma.

Jag sprang över det sista lilla berget och kom ut på den öppna lilla fläcken där sista kontrollen satt. Då såg jag ut över TC och hörde speakern säga att Järila var först och så såg jag Axel, Linnea och Jonas som väntade på upploppet. Då började jag rysa. Den känslan var väldigt härlig, det går nog inte att beskriva riktigt...

Så sprang vi där på upploppet, fick lagerkrans och gick i mål tillsammans. Segermarginalen blev till slut 15 sek till Njudung.

När jag hade stämplat ut fick jag prata i mikrofon och vara med på storbildsskärm.

Under hela resten av dagen gick jag och njöt.

På kvällen var det prisutdelning och prisutdelare var Oskar Svärd. Vi fick varsitt Trangiakök, fristart till kortvasan och så klart varsin Tiomilaplakett.

Järila hade sammanlagt fem ungdomslag som sprang Tiomila, det var väldigt bra. Det är det inte så många klubbar som har!

Jag har vunnit flera tävlingar, men det här är en av de absolut roligaste därför att vi var ett "lag" som vann. Det är nog så som man brukar säga: "Delad glädje är dubbel glädje."

Jubileumsfest

20 november, samling kl 9.45 vid Slussen.
anmälan till erik wiberg senast 7 nov på erik.wiberg@osborne.se eller 08-716 98 91.

Mer info inom kort / Festkommittén.

Järla IF 90 år

1914-2004

Av Fredrik Trahn

I år är det 90 år sedan Järla IF bildades en eftermiddag 1914 på en fotbollsplan vid det område som idag kallas Järla Sjö. Det dröjde dock till 1923 innan orientering togs upp på programmet. I början var det en trevande verksamhet då det mest var skidåkarna som tog orienteringen som ett led i träningen inför vintern.

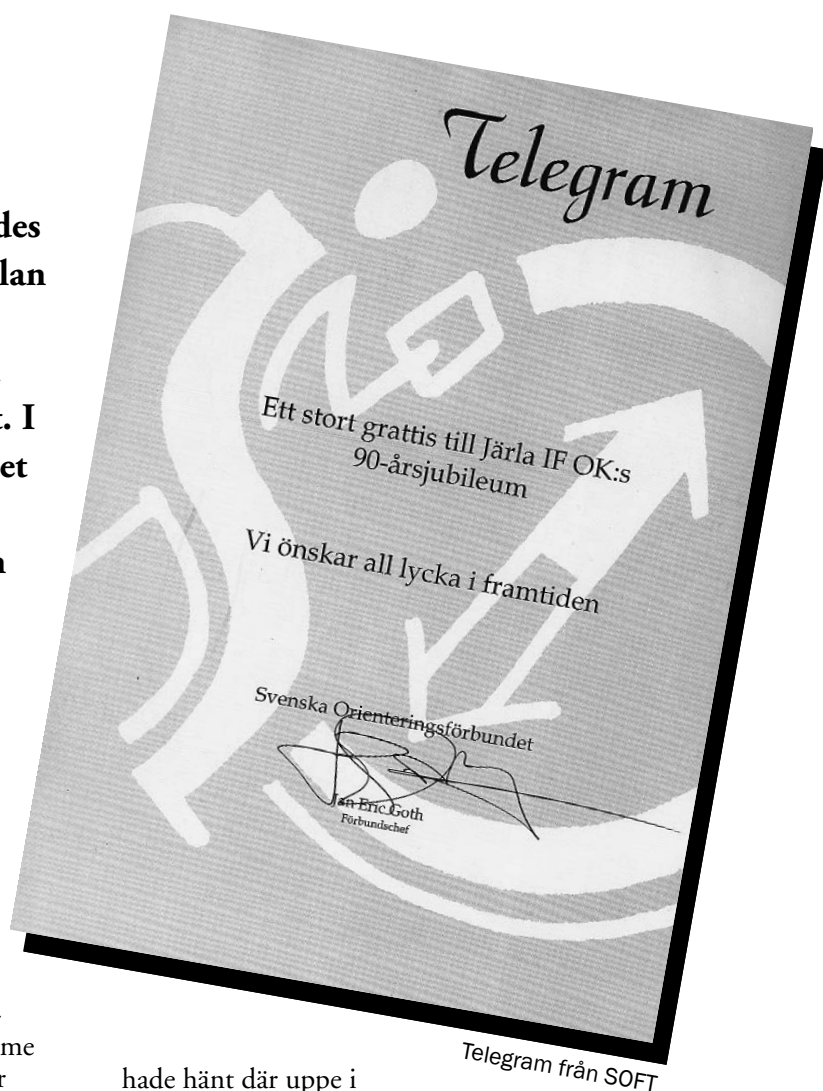
1984 fyllde Järla 70 år. Det firades ordentligt tillsammans med de andra sektionerna fotboll, friidrott och skidor. Bland annat gavs det ut en gedigen jubileumsskrift som finns att läsa på Järlagården.

90-årsfirandet är upplagt på annat sätt. Jubileumstävlingen med VM-tester i Åva genomfördes som ett succéarrangemang i 30 graders värme under två dagar i början av augusti. 23 oktober är det Öppet Hus på Järlagården med prisutdelningar och en historisk utställning för att fira 90-åringen och 20 november är avslutar vi med en rejäl jubileumsfest.

I handen håller du Järlamagazinet jubileumsnummer. Den här gången kommer vi inte att detaljerat redogöra för historiken i Järla. Vi kommer istället att göra några historiska nedslag från olika tider och låta klubbmedlemmarna själva berätta sin Järlahistoria.

Vi har bett alla Järlas nuvarande och tidigare nu levande ordförande att berätta lite om sin tid i Järla. Vi får en mustig resa från det att Sigvard Gretas tog över ordförandeklubban 1963 fram till nuvarande ordförande Nisse Nilsson.

Vidare kommer vi att få veta sanningen om vad som hände på Fjällorienteringen den där olyckliga middsommaraftonen 1965. Åke Hall berättar om olyckan som kunde gått ännu värre. Tidningsartiklarna var många och ryktena ännu fler om vad som egentligen

Telegram från SOFT

hade hänt där uppe i det hårda vädret på Salsfjället.

”Det var bättre förr” brukar det ju heta, eller ”Det var värre förr” kanske man kan säga när man pratar om idrott. Vi gör en djupdykning ner och botaniserar runt hur det kunde gå till på en vanlig tisdagsträning på Järlagården i början av 80-talet. Minns och njut eller minns och rys när du läser Puttes skildring av de hårdas kamp.

Karaktärer finns det alltid gott om i orienteringsklubbar. Så även i Järla. Läs om Ragge Anderssons och Boa Göransson färgstarka eskapader i föreningslivet.

Sätt dig i bästa fätöljen, njut av hösten och läs ditt jubileumsnummer av Järlamagazinet med vördnad. Snart är vintern här och snart fyller vi 100 år.

Järlas första karta

Nyckelviken ritas

Sigvard Gretas,
Ordförande 1963-1976

Vi flyttade till Nacka 1958 och vår första boplats var Tennortorp. Jag sysslade med orientering sedan ungdomen i Dalarna och det dröjde inte länge innan vi kom i kontakt med Järsla via Lennart "Lente" Hagstedt. 1963 tog jag över ordförandeklubban från Lente som suttit sedan 1954.

Järsla var bra i slutet av 50-talet med killar som Åke Hall, Birger Johansson, Åke Good, Kjell Halldén, Karl-Bernt Gawelin, Ove och Holger Näsholm med flera som tränade hårt tillsammans. Det var naturligt att börja i Järsla med den satsning som det var då. Snabbt fick vi också framgångar i Tiomila. 1959 kom vi åtta efter att ha växlat först efter sträcka sju och 1960 kom vi fyra som är Järlas bästa Tiomilaplacering.

Järlas första karta

Under min tid som ordförande tog vi fram Järlas första karta. Det var 1973 som vi ritade första kartan över Nyckelviken och 1975 kartlade vi Åva Norra för första gången där vi samma år arrangerade DM.

Under 60-talet började vi arrangera större tävlingar och 1964 arrangerade vi både dag-DM och SM för juniorer vid två olika arrangemang.

DM-tävlingen det året minns jag särskilt väl. Tävligen var förlagd till ett område utanför Västerlång i Södermanland, vilket ju inte var nästgårds precis. IP Skogen var inte så omfattande på den tiden men det krävde ändå en hel del arbete. Hela arrangörsstyrkan, som då inte var i nuvarande storleksordning, samlades vid tävlingsplatsen på lördag morgon i ihållande störtregn. Uppmonteringen av start- och målplatserna sam kontrollpunkterna blev en ganska blöt tillställning men innan kvällen var allting på plats och även väderguden tyckte att han gjort sitt för dagen och fann för gott att försvinna.

Våta, trötta och med oro för att regnet skulle återkomma, samlades vi i vår förläggning som den

här gången utgjordes av en gammal loge med hop-torkade väggbräder. När vi tänt våra fotogenlampor på kvällen såg logen ut som ett spökslott utifrån och det infann sig en härlig jårlaståmning. Taket var heller inte riktigt tätt vilket inte oroade ett par som varit förutseende nog att medföra ett tålt som sattes upp inne i logen. Det berättades många historier den där kvällen på logen.

Söndagen bjöd på ett strålande väder och tävlingen kunde genomföras på ett för Järsla IF sedvanligt mycket gott sätt.

Ett annat arrangemang under min ordförandeperiod jag minns mycket väl var 1969 när vi arrangerade SOFT:s jubileumstävling "50-årsminnet" av den första orienteringstävlingen i Sverige. Nämnas kan från den tävlingen att vintern var snörik och snöskoter måste användas för uppkörning av vägvalssträckor. Tävlingen gick på en specialkomponerad karta i olika skalor genom Erstavik i terrängen mellan Salt-sjöbaden och Nacka.

Under 60-talet började också vårt gedigna ungdomsarbete ge resultat, både inom skidor och orientering.

Framgångsrika kontakter med Nacka kommun

Jubilems-
sidor

Matts Andrée
Ordförande 1977-1981

Jag kom i kontakt med Järsla vid ett Nackamästerskap i skidor 1956 vid Nacka IP när jag var nio år. Året därefter började jag i Järsla men i början var det mest med skidor innan det senare blev orientering också.

IP Skogen-utrustning införskaffas

Min ordförandeperiod hade jag i slutet av 70-talet när jag tog över efter Sigvard. På många fronter försökte vi föra klubben framåt under den tiden. Särskilt framgångsrika var vi i kontakterna med Nacka kommun minns jag. Vi la ner mycket jobb på att orienteringsidrotten skulle få lika stort stöd som andra idrotter i Nacka. Det utmynnade i att kommunen införskaffade IP Skogen-utrustning som vi kunde använda bland annat vid våra arrangemang.

Under den här tiden hade vi insett vikten av att producera högklassiga kartor själva. Det kostade mycket pengar och här samarbetade vi med Ravinen för att få Nacka kommun att stötta oss i kartproduktionen vilket blev mycket lyckat. Vi ritade karta över Velamsund och reviderade Åva Norra och arrangerade stora tävlingar där 1978 i Stensjödalen och 1980 i Vissvass där jag var tävlingsledare båda gångerna.

Läger i Ulriksberg

Under slutet av 70-talet ordnade vi ett par legendariska träningsläger för seniorer och äldre juniorer. Jag minns speciellt ett läger i Ulriksberg i Dalarna som jag tror var 1979. Vi hade fått låna en gammal skolbyggnad av Boo SK där vi skulle bo och jag skulle laga mat och fixa träningarna. Boo SK hade en mycket noggrann och pedantisk stugfogde som gav sina förhållningsorder till mig på trappen utanför huset. Bland annat hade han krattat hela grusplanen och grusgångarna framför huset minutiöst som på en kyrkogård. När jag stod där med honom och precis skulle få nycklarna kom de andra som skulle vara med på lägret i bilar. Först kom Lasse Långberg i ett

nyköpt vrålk i full fart in på gården så det dammade. Inte nog med det så la han en handbromssladd framför huset så att gruset sprutade! Gissa om jag ville sjunka genom jorden bredvid stugfogden som blev alldeles vit i ansiktet.

Lasse och Ensio kopplar av med ett parti schack i Ulriks-

Badpojkar i Ulriksberg

Hursomhelst var lägret lyckat och vår elitsatsning utmynnade i en 28:e plats vid Tiomila i Ösmo 1980 som bästa resultat.

1981 tog vi ett nytt grepp när vi bestämde att satsa mer på familjer och ungdomar i klubben. Vi hade för första gången ett läger för hela klubben på alla nivåer. Vi var en vecka i Grövelsjön och körde två pass om dagen på fjället och i skogen. Jag minns det som mycket lyckat och uppskattat.

Seniorer från andra klubbar kom till Järsla

Peter Sandström, Ordförande 1982-1986

Att göra en återblick på den tidsperiod i början av 80-talet då jag var ordförande i Järsla är inte särskilt lätt. Vad hände då egentligen?

Som tur var hittade jag styrelseprotokoll från några av åren för att hjälpa mitt minne.

- Kartfrågor var viktiga. Nackareservatskartan började produceras efter ny flygfotografering och Nackareservatets kartkommitté bildades. Vi gjorde även i egen regi en ny Åva Norra-karta med ett nytt kurvmaterial.
- Julgransbehållningen blev 1984 ca 22.000:-, 1985 ca 30.000:-, 1986 ca 25.000:-
- Sommarläger för hela klubben arrangerade vi i Idre 1982, Vålåddalen 1983, Skålsjögården 1984 och i Åsa nära Göteborg 1985.
- Järsla arrangerade egen bussresa till Franska sexdagars 1986.
- Bildekalor och t-shirt togs fram.
- Vi arrangerade NOM-test 1986 vid Vissvass, Åva-Norra.
- Ungdomsarbetet diskuterades flitigt. (Många Järslaiter som prioriterade egna karriären före ledarrollen). Annichen Kringstad var inbjuden som gästföreläsare vid nybörjarkursen 1986.
- Järsla IF hade en huvudstyrelse på den tiden som bland annat lånade pengar av oss som var svårt att få tillbaka. Strul som resulterade att vi senare blev egen förening bildade Järsla IF OK.
- Frågan om tillbyggnad av Järlagården var uppe 1986 men tillstyrktes inte av styrelsen då man ville vänta.

Övrigt värt att notera:

Tiomila-placeringar 1985: herrar 59 och 384 samt damer 87 och 230. Alltså både två herr- och damlag. Att vinna ett DM-tecken var något stort för klubben på den tiden.

Det var ganska många som kom över till Järsla under den här perioden. Det var en 30-års boom kan man

säga. Efter vår framgång med en 28:e plats på Tiomila 1980 sågs vi som ett intressant alternativ för fortsatt satsning. De som kom över då var bland andra: Göran Olsson, Ulf Olsson, Christer Karlsson, Rolf Karlsson och Roffe Ljungkvist från Skarpnäcks SOL. Tord Jansson och Putte Hävrén från Hammarby IF, Leffe Mattsson från Örby IS samt Per Forsberg från Haninge SOK.

Löpmässigt bra

Jag vill påstå att vi var "grymt" bra på att springa då. Stentuffa asfaltsträckningar från Järlagården runt Nacka och södra Stockholm. Rundorna var alltid 1 tim 45 min och de var i princip varje tisdag under vinterhalvåret. Löpning var därför inget problem för oss på budkavlarna men däremot prioriterades inte orienteringstekniken i lika hög utsträckning.

Resultatmässigt lyckades vi bra på många budkavlar men inte med vårt stora mål att kvalificera oss till budkavle-SM. På den tiden var det uttagning bara för att få ställa upp i SM-kavlen eftersom det var så många fler som tävlade då. De åtta bästa lagen på DM-budkavlen blev uttagna. 1984 blev vi sju och hann jubla en del till det visade sig att jag stämplat fel på sista sträckan. Mycket tråkningar samt att jag vid årsfesten erhöll det fina priset "Stämpelgrodan" som Anke Hall låtit tillverka. Det är ett vandringspris och jag väntar på ett tillfälle att överlämna det till någon som gjort sig förtjänt av en in-teckning.

Jag fortsatte efter denna tid i styrelsen med Rolf Ljungkvist som ordförande fram till 1990. Sen blev det ett uppehåll för min del.

Sejer i Rånässtafetten i början på 80-talet, men aldrig uttagna till SM-kavlen i H21.

Lyfte 25-manna till en världs- tävling

Rolf Ljungkvist
Ordförande 1987-1990

Tranan påstår att jag var ordförande åren 1987 till 1990 och då är det förstås så. Det är ju ordning på den gubben. Inte för att jag minns så särskilt mycket. Efter trettio års intensivt orienteringsliv går minnesbilderna liksom ihop. Men börjar man rota lite och snacka med polarna så ramlar enstaka bitar på plats.

KM hade ingen vidare status i Järsla och intresset för deltagande var magert. Då återupptog vi en kombination av KM och andra trevligheter, Vi åkte buss, tävlade, käkade middag och gjorde någon av traktens trevligheter. Ett år var vi t ex nere i Kolmården och kutade och sedan kollade vi kreaturen i parken innan vi åkte hem. En höst var vi på Åland, övernattade i friskt mögeldoftande baracker och körde KM mellan varven. Det regnade och vi plockade svamp.

Det var kanske inte enbart under mitt ordförandeskap men jag vurmar för den sortens klubbaktiviteter.

Vi reste utomlands

En annan kul och gemenskapsstärkande aktivitet var utlandsresorna. Kul att planera och kul att genomföra. Vi stuvade in deltagarna och fyllde lätt en stor turistbuss med 40-50 deltagare i alla åldrar innan vi drogo iväg ut på äventyr i Europa. Resorna gick till Frankrike, Tjeckoslovakien och andra länder där vi sprang 5-dagarstävlingar så det stod härliga till. Där skulle vi skrämna vettet ur urinnevånarorienterarna och tillresta rotsnubblare från när och fjärran. Det gjorde vi bra!

Det var mycket som hände under de här resorna. Till exempel fick vi flera år i rad bensinstopp på samma ställe på Autobahn i backarna utanför Kassel. Svartväxlaren i Tjeckoslovakien och tullpersonalen med automatvapen i Östtyskland är också minnen

som aldrig försvinner. För att inte tala om internatet vi bodde på i Dijon eller det klassiska gamla Grand Hotel i Novy Bor där tiden stått stilla.

Resorna har skapat många historier att älta i bastun, ljuga om och lägga till lite effekter och få

myterna att leva vidare. Första resan körde jag storbussen över 700 mil som ensam chaufför. Smart kille... Det var nog därför jag fick bli ordförande året efter.

Grand Hotel i Novy Bor, forna Tjeckoslovakien

Busschaufför Rolf

Innan TV:s Bingolotto kom igång var det traditionella bingospelet en viktig inkomstkälla för oss. Vi var med i Kungsbingo. Eftersom Järsla IF på den tiden var en flersektionsförening gjorde vi om organisationen och bildade en allians – Järsla IF Idrottsallians där jag var ordförande. Vi ombildade de tidigare sektionerna till fristående föreningar för

fotboll, skidor, orientering och friidrott. Det gjorde det möjligt att hålla strikta ekonomiska gränser mellan föreningarna och få en riktigare fördelning av bingointäkterna. Det var nödvändigt bland annat för att den tidigare fotbollssektionen i Järsla var starkt indragen i den spekulativa fotbollsatsningen Nacka FF.

Roffe spurtar mot mål i Franska 5-dagars, -86.

Med tiden blev allianslösningen inaktuell på grund av att friidrotten ”dog ut” och vi slog ihop orientering och skidor i en egen förening. Då upplöstes alliansen och varje förening lever numera vidare på egen hand.

Lyckat 25-mannaarrangemang

När vi 1990 arrangerade 25 manna tillsammans med Ravinen och höll till på gårdarna vid Björkhagen kom det verkliga genombrottet för den tävlingen. Jag hävdar att vårt sätt att arrangera och marknadsföra tävlingen förde upp 25-manna till en av de riktigt stora tävlingarna i landet. De året lyckades vi lyfta deltagarantalet ordentligt och det var över 360 startande lag, långt mer än det är idag på 25-manna. Det var ett modernt arrangemang med närhet till allt, varvning, T-bana till TC m m

Dessutom lyckades vi få väldigt god ekonomi i arrangemanget genom att hålla stenhårt i utgifterna. Det var den insats som grundade klubbens goda ekonomi och som senare skapat möjlighet och resurser för den kanonutveckling som Järla haft.

Under de här åren i slutet på 80-talet gjorde vi en av våra största kartsatsningar när vi ritade Nackareservatskartan utav alla de små delar som tidigare funnits och ritade nytt där det saknades. Vi delade ut lappar i brevlådorna där man kunde beställa den nya unika kartan genom att direkt betala in med en medföljande postgirotalong. Det blev en jättesuccé och vi drog in mycket pengar på den enkla insatsen.

Efter min tid som ordförande ...

Det blev över trettio år i klubbstyrelser och några år som ordförande i Järla IF Orientering och Järla IF Idrottsallians. Förmodligen måste jag ha varit en väldigt demokratisk ordförande för jag tror att jag har fått stryk av varenda medlem i föreningen. Erik Wiberg slet mig i stycken redan som sexåring och en och annan 80-åring har plågat sig förbi mig i någon nedförbacke. Det är oslagbart!

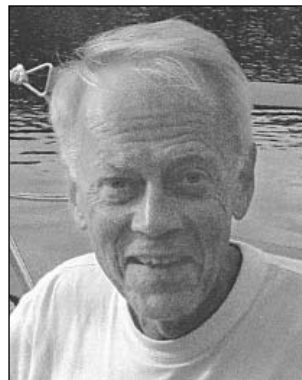
Med det rekordet låg jag på topp och valde att trappa ner på träning och tävling och trappa upp kroppen i motsvarande tempo. Det gick fint! Anders Gärderud sa att ”nu har du en stabil grund att utvecklas ifrån” och en känd landslagsledare sa att jag har ett vacker löpsteg. Underbara människor!

När jag blir stor skall jag bli orienterare. Det verkar så himla kul!

Tobbe Enberg rapporterar löpare vid vårt 25manna-arrangemang, 1990.

SM-arrangör och satsning på skid-o

Jubilems-
sidor

Jan-Erik Wiberg

Ordförande 1991-1997

landet" i Fagerdala med Rolf Ljungkvist som legendarisk tävlingsledare och Anders Asplund som banläggare. 1997 var vi tillbaka i jordgubbslandet med en ny tävling, där Nisse Nilsson var tävlingsledare.

Jag tog över ordförandeklubban på årsmötet november 1990 efter att ha suttit i valberedningen. Jag började i Järila redan på 50-talet och jag hade även varit styrelseledamot tidigare. Järila hade just arrangerat 25-manna i oktober 1990 vilket gav oss en stabil ekonomisk grund att stå på.

Under åren före min tid som ordförande hade vi i Järila gjort ett antal längre orienteringsresor till bland annat Tjeckoslovakien, Tyskland och Frankrike. Nu var det dags för ytterligare en resa som sommaren 1992 gick till Italien där vi var med i två flerdagstävlingar. Att genomföra en bussresa i egen regi med 40 personer innehåller alltid ett antal överraskningar. Även denna gång drabbades vi av trasig buss, missad färja men många glada och utvecklande minnen.

Järlas elitsatsning leddes av Fredrik Trahn och Jonas Andersson under denna period med en rad duktiga juniorer såsom; Robban & Kenneth Hanning, Jakob Jansson, Christoffer Sandberg, Tobbe Engberg, Erik Wiberg, Jonas och Mathias Claesson, Micke Brandt med flera. För att citera Fredrik: "det är ett inspirerande gäng att jobba med". 1994 blev Järila 13:e på Ungdomens Tiomila. På 25-manna minns jag att vi var 63:a tre år i rad. 1995 vann Erik Wiberg, Jonas Claesson och Kenneth Hanning många budkavlar i H16. 1996 blev Järila tillsammans med Gustavsberg sju på Ungdomens Tiomila. 1997 vann Erik Wiberg SM i kortdistans i H18.

På 5-dagars ökade antal deltagare och i Halland 1993 fick vi dit ett verkligt stort järlagång där vi fick flera etappsegrar. I Umeå 1997 vann Erik H18 L totalt.

På arrangemangsfronten under de här åren höll vi i Kort-DM 1993 med Åke Hall som banläggare och undertecknad som tävlingsledare. Vidare planerades och genomfördes SM-95 som ett samarrangemang med Ravinen, Gustavsberg och Haninge. Vi arrangerade SM-kavlen i det så kallade "jordgubb-

Skidor och orientering slås samman

Under mina år som ordförande ägnade vi mycket tid åt skidor och framförallt skidororientering där vi gjorde en rejäl elitsatsning som gav mycket bra resultat. Ett steg i den satsningen var att vi sammanförde Skidsektionen med Orienteringssektionen och bildade Järila IF OK. Skidlager hade vi haft varje år i Harsa men under ett par år i början av 90-talet provade vi på andra ställen som Tierp, Funäsdalen, Idre, Fjällnäs och Grönklitt. Efter fem år var vi tillbaka i Harsa där vi fortfarande har skidlager.

Skidorinteringsresor varje helg

Vi åkte på tävlingar i stort sett varje helg hela vintern. Lollo Hanning och jag tillbringade många helger norrut i bilar och minibussar till Dalarna, Hälsingland, Gästrikland, Medelpad, Jämtland och Ångermanland etc. Framgångarna lät inte heller vänta på sig. På SM i Timrå 1994 tog Järila fyra guldmedaljer. Erik vann USM individuellt och Peter Eklund, Robban Hanning och Martin Gustavsson vann stafetten i H 20. Det följdes upp året efter 1995 med ett SM-silver i stafetten i Bollnäs då laget bestod av Erik Wiberg, Tobbe Engberg och Martin Gustavsson. 1997 hade Järila inte mindre än tio deltagare på SM i skidororientering med många framträdande resultat. 1997 åtog vi oss att arrangera en GP-tävling i skidororientering på Rudan med Lollo Hanning som tävlingsledare. Tävlningen tvingades vi tyvärr flytta till Luleå på grund av snöbrist.

Från 2 DM 1998 till 1 VM, 3 SM och 17 DM 2004

Nils Nilsson

Ordförande 1998-

Jag har haft förmånen att vara ordförande i Järla IF JOK under en period med en fantastisk utveckling. När jag tillträdde hade nyligen en grupp bra juniorer av olika anledningar lämnat verksamheten i klubben och stämningen var lite dyster. Mitt första ordförandeår, 1998, fick vi glädjas åt att få två distriktsmästare.

Utvecklingen vände dock snabbt och nu under jubileumsåret kan vi räkna in **en guldmedalj i VM** (Elin A Skantze i budkavle), **3 guldmedaljer i SM** (alla genom Anders Holmberg) och **17 guldmedaljer vid DM**. De tre fyra senaste åren har våra ungdomar och juniorer ständigt glatt oss med stora framgångar och inte för inte utnämnde tidningen Skogssport redan 2001 Järla till "Sveriges just nu bästa ungdoms-klubb". Det totala antalet medlemmar har också ökat under de här åren.

Vad ligger då bakom denna utveckling? Jag vill nämna några saker:

Organiserad träning under bra ledning och ökat antal träningsstillfällen

Anders Asplund, välkänd banläggare i Järla, föreslog vid en diskussion i början av 1998 att vi skulle engagera "Sveriges bästa tränare" för att på nytt få fart på verksamheten. Vi tog fasta på hans förslag och lyckades intressera Anders Nissar för att hjälpa oss. Det visade sig vara ett lyckodrag.

Antalet träningsstillfällen per vecka har ökats. 1998 hade vi enbart tisdagsträning. Fortfarande är tisdagen den stora träningsdagen för alla, men nu

har vi också gymnastik på måndagar vintertid, fysikträning för elitgruppen på onsdagar och teknikträning för alla tävlingsinriktade på torsdagar.

Många duktiga ledare

Järlas föräldrageneration ägnar sig i första hand åt att vara ledare för de yngre och låter det egna tävlandet och tränandet komma i andra hand. En klubb måste ha många duktiga ledare för att lyckas och det har vi.

Anders Holmbergs framgångar

Anders var den som först nådde de stora framgångarna och han visade övriga Järlaungdomar att det är möjligt att både vinna SM och att bli landslagsman. Inom olika idrotter ser vi gång på gång exempel på att en stjärna får många efterföljare och det har också hänt i Järla tack vare Anders.

Många nya medlemmar

Järlas framgångar, Anders Nissar som tränare och välorganiserade träning har lockat många nya medlemmar, däribland några av våra nya elitlöpare. Tack vare dessa tillskott har vi nu möjlighet att ställa upp med konkurrenskraftiga lag i de flesta av de stora budkavletävlingarna.

Den goda stämningen i klubben – Järlaandan

Anders Nissar har infört devisen "Det skall vara kul - glöm inte leendet" och den gäller i allra högsta grad. Personligen är jag glad varje gång jag varit på en träning och jag tror att jag delar den känslan med många.

Ekonomi i balans

1998 kostade Järlas verksamhet cirka 400 000 kronor. Den ökande verksamheten har medfört att motsvarande kostnad i år är ungefär dubbelt så stor. Vi har lyckats öka intäkterna för att hålla ekonomin i balans i första hand genom

- julgransförsäljningen som ökat i omfattning
- bra resultat från egna tävlingsarrangemang
- bidrag från sponsorer
- ökade statliga och kommunala bidrag som en följd av ökad verksamhet

Järlagården en trivsam samlingsplats

Efter den stora upprustningen för några år sedan har Järlagården blivit mer och mer använd som samlingsplats. Den är en viktig förutsättning för hela vår verksamhet. Tänk efter - hur skulle Järila fungera utan Järlagården?

Vad händer de närmaste åren?

Jag hoppas verkligen att vi tillsammans kan klara den stora utmaningen att fortsätta utveckla Järila till en av Sveriges bästa klubbar på alla nivåer. Vår elitgrupp har satt upp höga mål och vi andra har antagit dessa mål i vår verksamhetsplan.

Visst skall det bli det roligt när Järlas förstalag om några år skall kunna konkurrera om platser bland de fem bästa lagen på 10-mila och 25-manna! Jag ser också fram emot ett stadigt ökande antal medlemmar med allt ifrån nybörjare, föräldrar, ungdomar, juniorer, ledare, seniorer, veteraner, familjer och motionärer.

Tidigare ordförande i orienteringssektionen

Järila IF bildades 1914. 1923 upptogs orientering på programmet och en egen orienteringssektion bildades.

Gunnar Ramberg	1923-1935
Gunnar Sundman	1936-1940
Thure Wärme	1941-1943
Folke Karlsson	1944-1945
Nils Wallman	1946-1950
Robert Svensson	1951-1953
Lennart Hagstedt	1954-1962

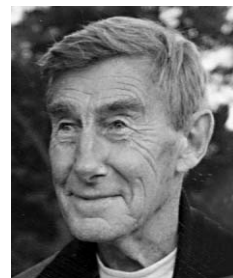

Svenska Orienteringsförbundet tackar Järila för arrangemanget av VM-tester.

MIDSOMMAR- OLYCKAN PÅ SALFJÄLLET

Jubilems-
sidor

Vi skriver Midsommarhelgen 1965. Jag var anmäld till Fjällorienteringen med start och mål i Grövelsjön. Ulla-Britta och jag hade hyrt en liten stuga där. Pojkarna var små då, Anders sju år och Bengt fyra, så på Midsommarafton tog vi en sväng förbi Storsäteren in i Norge för att kasta snöboll i midsommarsolen.

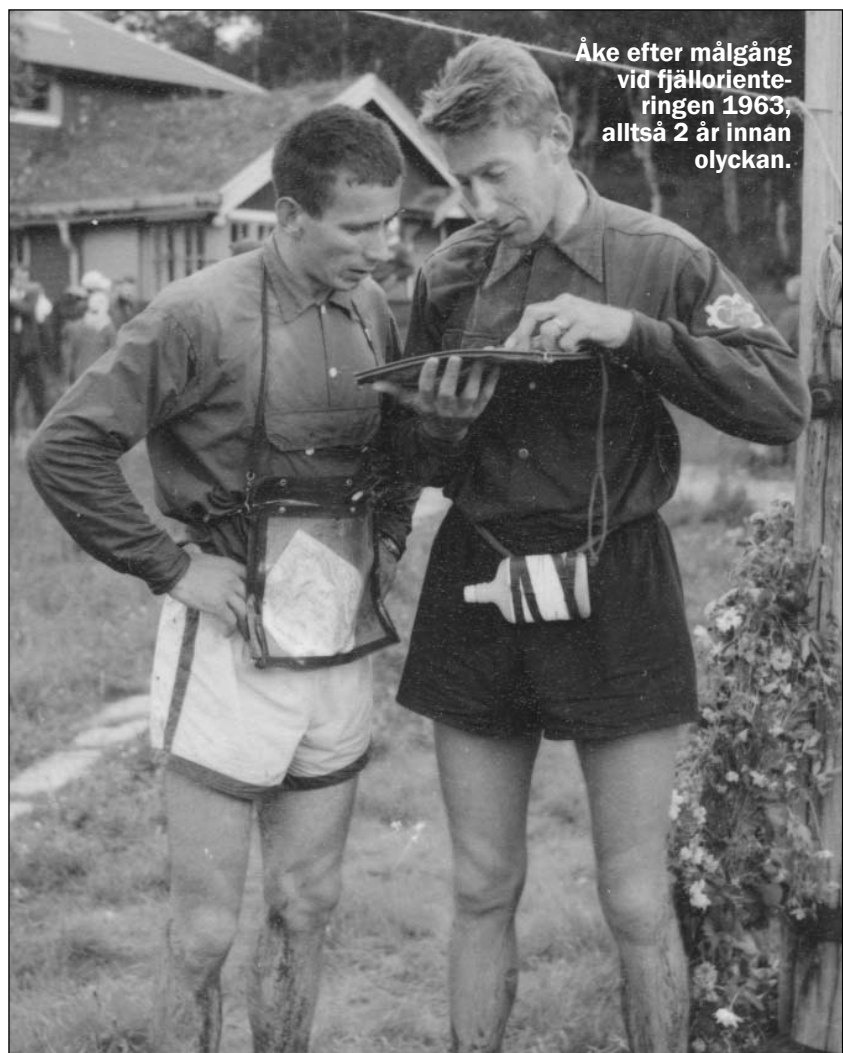

av Åke Hall

Midsommandagen var det dags för första etappen där vi i PM kunde läsa följande lyriska välkomstord:

"Orienteringskamrat! Vi hälsar dig välkommen till årets Fjällorientering. Lång väg och mycket möda har du framför dig, men även vackra vyer, som med sin tjusning kommer att hindra din framfart mot målet. Storskogen skall följa ditt lopp och lägga försåt för din fot, myren kommer att taga din kraft, fjället stänga din väg och tröttheten förleder dig till vila. Vill du segra må din tanke vara klar som källans vatten och din fot snabb som älgens."

Sålunda inspirerad stod jag på startlinjen för den första etappen, som mätte 25,1 km och hade sex kontroller, tre i Norge och tre i Sverige. Vädermakternas ogynsamma inställning blev påfrestande i överkant, bara några plusgrader, piskande regn och rena Lützendimman. Men det var bara att starta och ge järnet och är man född på Gustav Adolfs-dagen så tar ju inte lite dimma emot. Kontrollerna plockades också och vid tredje skärmen väster om Salfjället i Norge, stötte jag ihop med Hans

Åke efter målgång vid fjällorienteringen 1963, alltså 2 år innan olyckan.

Sprang sitt livs lopp Räddade skadad kamrat

UPPSALA (A3) Landslagsorienterare Grövelsjön i närheten av Tierp gjorde Tord Lind från Tierp ett livs löpning under midsommarhelgens stora fjällorienteringstävling i södra Dalarna. Lind lyckades emellertid skaffa hjälp och Hall kunde föras till sjukhus.

östtra Dalarna. Lind lyckades emellertid skaffa hjälp och Hall kunde föras till sjukhus.

ning och skadats mycket svårt. Lind lyckades emellertid skaffa hjälp och Hall kunde föras till sjukhus.

och jag löpte så fort jag kunde den närmaste vägen. Målet var beläget vid Grövelsjöns turiststation. Terrängen var oändlig och sikten i det närmaste obefintlig i regnet och dimman. Jag vet inte hur lång tid det tog till målet. Jag bara sprang. Tävlingsledningen fick larmet av en dödstrött Tord Lind.

En och en halv timme efter det att Tord Lind gav sig iväg nådde en räddningspatrull, som genast skickades ut, fram till den svårt skadade Ake Hall.

Han hade då burits ett stycke genom den oländiga terrängen av de båda andra orienterarna. Aven det en stor bedrift.

Nerkyld

Hall var djupt nerkyld och hade knappast klarat sig så lång tid till. För att stoppa det värsta blodfödet hade orienterarna bundit om såren med delar av sina tävlingsdräkter.

Ake Hall transporterades till närmaste sjukstuga, där läkaren bl.a kunde konstatera brött på ena lårbenshalsen, nyckelbensbrött, en nackskada och pulsådern på ena han'en illa sargad. Dessutom en rad andra sår, ur vilka det blödde.

AFTONBLADET

Bröt för att rädda kamrat

För första gången på åtta år inträffade en olycka i samband med fjällorienteringen. Järias rutinerade fjällräv Ake Hall kom i dimman för långt ut på en snökant och ramlade ut för en ravin. Ake ropade förtvivlat på hjälp och två löpare, Hans Montellius från Gävle och Olof Byström, Ulricehamn, tvekade inte att skynda till för att dra upp den skadade. Ytterligare löpare kom och man skickade genast bud till målet varifrån tävlingsledningen sände en bärpatrull som förde den skadade till sjukhus, där man kunde konstatera att han brutit ett lårben.

Montellius och Byström tvekade inte att bryta tävlingen för att rädda den skadade kamraten, ett verkligt föredömligt uppträdande, för vilket de också fick sitt erkännande efter tävlingen.

DAGENS NYHETER

Montellius från Gävle.

Regnet och dimman hade tätat och sikten var nästan noll. Nästa kontroll var ett bäcksammanflöde på den svenska sidan öster om Salfjället. Vi pratade om vi skulle runda fjället men riskera en jättebom i dimman som belöning. Men jag sa: "Vi kör rakt upp mot topp-röset och sen säker kompass ner därifrån." Norska Salfjället är 1273 meter högt.

Förlorade fotfästet

Vi spikade röset direkt, inga problem. Sedan noggrann kompass nerför fjället. Nu var det snöblandat regn, tät dimma och kallt och här uppe låg det också is. Började springa utför, det gick allt fortare, åkte kana om vartannat. Hasse sprang en bit till vänster om mig, men jag såg honom inte. Så nästan inget men höll hårt i kursen. Så märkte jag att det började bli brantare, mycket brantare. Försökte slå i klackarna och bromsa, men halkade istället omkull. Försökte bromsa med både händer och fötter, men inget hjälpte. Det gick bara allt fortare. Och jag vet att blixtnabbt for en tanke genom mitt huvud "att det var synd att det skulle sluta så här".

Jag studsade hårt mot skavel, sten och block och minns sen inte så mycket av själva fallet. Dock blev det stopp med en smäll och när jag kom till sans såg jag att det snabbt pulserade blod från högra handleden. Jag hade ont och kunde inte röra högerbenet och nacken alls. Jag tänkte att det var slut.

Skrek i panik på hjälp

Försökte hålla hårt om högerhanden och skrek i panik på hjälp och då kom Gävlelöparen Hasse första, han hade hittat en bättre väg ner än jag, Olof Byström från Ulricehamn samt landslagslöparen Tord Lind från Tierp. Hasse rev först sönder sin tävlingströja och lade ett tryckförband över min blödande handled. Så diskuterade de hur de skulle göra och jag hörde i ett töcken att de sa: "Vi lägger honom här så få dom hämta 'n". I det läget hade nog mina odds inte varit särskilt höga. De enades om att Tord Lind som var piggast skulle springa till målet vid Grövelsjön och hämta hjälp och de båda andra skulle stanna kvar hos mig.

Det var omkring fyra kilometer till målet genom oländig terräng och sikten var i det närmaste obefintlig i regnet och dimman. Tord gav allt och var helt slut när tävlingsledningen vid målet fick larmet. En och en halv timme efter att Tord gav sig iväg nådde bärpatrullen fram till oss. Jag hade då burits och hängt mellan de två ett stycke. Hans förfros två fingrar under transporten.

När jag burits till Grövelsjön väntade sjuktransport, men inte med helikopter eller ambulans som inte fanns till buds. Snabbast skulle vara i en närbelägen taxi. Bären skulle skjutas in genom en minimal bagagelucka och skaka 20 mil till lasarettet i Mora. På väg dit var vi tvungna att stanna på sjukstugan i Särna då jag blivit sämre. Nytt slit genom bagageluckan och in till läkaren, som bara öppnade på filten, rynkade pannan och sa: "Kör en té Mora fort." Nytt baxande, vilket väl inte förbättrade situationen.

Kom till Mora sent på natten, där man som hastigast sydde ihop den trasiga pulsådern i handleden. Röntgen nästa dag visade brott på sjunde halskotan, brott på höften, söndertrasade senor i högerhanden, dessutom skrapsår, blesyrer och blåmärken. Fick ligga med slangar på en planka och kunde nästan inte röra mig.

Figurer kommer ur väggarna

Jag fick någon sorts abstinens av all morfin och av att inte kunna röra mig direkt efter att ha varit topptränad för att kunna springa i fjällen. En massa underliga figurer kröp efter väggarna. Ulla-Britta bodde på sjukhuset de första 14 dagarna, så en bättre sjuksköterska hade jag inte kunnat få och pojkarna tog mormor och morfar hand om.

När jag ansågs färdigbehandlad på Mora lasarett och skulle transporteras till Södersjukhuset kom läkaren in och satte sig på sängkanten och talade med varlig stämma om att bara 1 mm fattades för att halskotan skulle ha gått av helt och döden hade varit ett faktum.

Sjukskriven ett halvår

Jag gick sjukskriven i 23 veckor och under den tiden simmade jag mycket, gick på sjukgymnastik och just det året kom snön tidigt, redan den 11 november, och låg sen kvar hela vintern. Så det blev mycket skidåkning.

På höstkanten opererades sex nerver i högerhanden så att jag fick tillbaka tumgreppet. Jag tror inte att vi har insett hur viktiga våra tummar är. Du skall få en övning. Tänk bort tummen och knäpp en knapp. Vi tar en till. Ta en penna och skriv en rad.

Många säger att jag springer fult, stelt och klumpigt och dom har säkert helt rätt. Jag blev kutigare i ryggraden, högerfoten pekar lite snett utåt osv. Men alternativet kunde ju varit värre.

I Gävle dagblad kunde vi en tid därefter läsa att Hans Montelius hade fått ett diplom och en extra fin orienterarmedalj för att han på midsommardagen 1965 räddat livet på en orienterarkollega från Stockholm. Detta glädde oss mycket.

Två år efteråt, sommaren 1967, var vi uppe på Salfjället för att återse olycksplatsen. Det var ungefär 100 meter som jag hade rasat ner bland sten, block och skrävel och jag kan än idag inte fatta hur jag kunde överleva. Jag måste ha en fantastisk tur mitt i oturen. Sen gäller det ju att inte ge upp, så det är nog helt rätt som det står längs motionsslingan i Kärrtorp och vid Järlagården: "Orka mera - Orientera".

Jubilems-
sidor

Åke, vid platsen för fallet. 2 år efter olyckan.

Högdalsrundan

– träningspass för kraftkarlar

Av Putte Hävrén

”Ut gubbar! Betongen är på väg. Vi har fyra gjutställen.” Med stålhårda käkar, väderbitna ansikten och med bistra miner vankade gjutarlagen ut i snöyran och minusgraderna. Betongbilarna hade redan anlänt och släggorna dunkade mot plattformarna. Kranförarna klättrar upp och börjar köra upp betongen.

Så är det igång. Vibratorerna mullrar dovt och en och annan svordom hörs genom vinden. *”Var f-n är den där Hävrén? Betongen är för seg!”*

Det är bara att ringa betongstationen i Hammarby och skälla ut dem efter noter. Vänliga ord fungerar inte där. Jag försöker ändå gaska upp mig och säger: *”Klart betongen blir seg när ni spottar snus i den!”* Gjutarbasen skriker ilsket tillbaka: *”Kan man inte bli nåt annat blir man verkare!”* Själv tänker jag svara: *”Och kan man inte ens det får man bli betongare”*, men jag vågar inte.

”Vi måste elda och täcka inatt. Det blir kallt och snöoväder”, skriker jag istället i comradion. *”Det kunde du väl för f-n ha sagt tidigare!”* gnäller gubbarna. *”Ni ser väl själva vad det är för väder”* säger jag.

Klockan närmar sig fyra, mörkret har redan fallit och ett av gjutarlagen skriker: *”Betongen är slut! Det fattas en halv kubik. Ackordet går åt he-e!”*

”Ja, ni har väl slösat med den”, svarar jag i ett försök att skämta bort det hela..

Man får krypa lite

Jag springer in och ringer betongstationen igen. Vill beställa mer betong men stationschefen säger: *”Vi har diskat ur. Det blir inget mer.”* (Vilket betyder att de hade spolat rent betongblandarna.) Jag försöker övertala dem att leverera. Det gör de alltid, men de vill att man ska krypa lite först. Får snällt äta upp utskällningen jag gav dem om den sega betongen tidigare.

Klockan går och oron för att missa tisdagsträningen från Järlagården tilltar. Får till slut klartecken från

alla gjutarlagen att allt är klart. Borstar snabbt av mig snön, byter om och hoppar in i bilen.

Bygget jag berättat om är bostadsområdet Snösätra vid Rågsved. Året är 1984. Idag känns det som tidernas begynnelse. Jag jobbade som arbetsledare (verkare) och hade hand om betongstommarna. Ett tufft jobb i en tuff miljö.

Kalla kårar

På vägen hem passerar jag Högdalstoppen och känner redan då kalla kårar, *”för det blir väl den rundan ikväll... Om två timmar är man här, trött, med hängande tunga och svär över träningskamraterna som alltid ska tävla.”*

Nåväl, måste hem och hämta träningskläderna först. Krama My, som är 4 år, och Malena som är nyfödd. Tar en puss av Marie, som gör visst motstånd. Förmodligen beroende på snusränderna i mungipor-

na. ”Ska du ut och träna i det här vädret?”, frågar hon. ”Ja, jag måste om jag ska vara med i Tiomilalaget. Det är viktigt för mig, vet du ju.” Men Marie bara skakar på huvudet, förmodligen med rätta.

”Ja, men det är ju också för din skull,” försöker jag. ”Tänk dig att ha en plufsig öldrickande gubbe som bara glor på tipsextra. Nu har du ju en vältrimmad 30-taggare som du kan njuta av.”

Oron i magen tilltar, undrar vilka som kommer på träningen. Bara inte Linkan från Bromma kommer...

Stampar av mig snön och kliver in i omklädningsrummet. Det är redan mycket folk här, men ingen rör Ragges plats. Den är helig. Även om han är uppe i Gädde så får den platsen vara. Fast jag är ganska ny i klubben, fjärde året, får jag ändå byta om i den bortre delen av omklädningsrummet. Det är hedrande. Annars krävs det tio års medlemskap att få byta om där. Ungdomar göre sig icke besvär på den sidan

Tordan dyker upp. Och Lasse Långberg, Peter Sandström, Uffe Sandberg, Göran Olsson, Uffe Olsson, Roffe Karlsson och Chrippa Karlsson kommer sent.

Benke Karlbom, Anke Hall, Benke Hall, Ensio Kolari, Lefte Mattson och Jonas Andersson kommer också. Det tuffa seniorgänget. Några gästtränande från andra klubbar dyker försynt upp. Ibland syntes andra som Harald och Olof Stjernström samt annat löst folk.

Bland gubbarna märks Gustav Grandin, Janne Wiberg, Lasse Englund, Jan-Olof Norén, Ragnar Lindgren.

Linkan kommer förstås också. Fy, nu blir det hårdkörning!

Det blir Högdalsrundan

Jag har inte så stort inflytande över vilken runda vi ska springa ikväll så det är bara att hänga med. Det blir Högdalsrundan. Den tar 1 timme och 45 minuter i grym fart; fy tusan!

Ut i snöyrnan och upp mot trevägskorset ovan Dammtorp där det är uppvärmning. Redan i backen på väg dit rycker Linkan lite lätt, mest för att ”känna lite”. Uppvärmningen består i att några kissade. Snön

yr i skenet från de svaga lyktorna uppe vid Björkhagsgården, det blir hårt ikväll. Någon drar igång det hela, man ser inte så mycket, det är mörkt och laddad spänning i luften: ”Vem tar täten?”

Springer först förbi Markuskyrkan där jag började min orienteringskarriär i Hellas år 1964. Så jag känner igen mig väl. Alla är med när vi springer in under tunnelbanan och över Björkhagsberget. Snömodden gör det hela lite jobbigare än vanligt. Jag hoppades på att rundan kanske skulle bli lite kortare idag.

Nytorpsskolan syns i ögonvrån på höger sida och han som har uppdraget att ta täten ligger nu mitt i klungan. Mannen med bara ett tempo, Roffe Karlsson, har istället gått upp och börjat dra. Och sånt går ju inte för sig! Flera springer nu i bredd och pressar redan varandra.

Passerar tandläkarna

Vi fortsätter ner i Enskede förbi en nu välkänd tandläkarpraktik (Undrar om den fanns då?), och i den svaga nerförsbacken mot Sockenvägen börjar det gå undan på riktigt. Nu är det igång med rätt hög fart. Kallpratandet har upphört och det är bara cirka 1.15 tim kvar. Skönt att det börjar ta slut, tänker jag.

I mörkret genom Svedmyraskogarna dämpas farten något och en viss återhämtning kan ske, de långt bak i klungan kommer ifatt. Skönt, men någon tendens till förkortad runda kan tyvärr inte anas. Det beror kanske på att vi har medvind. Chrippas och Peters ”mökar” märks i alla fall inte då, som tur var. De brukade konspirera mot mig och skylla allt illaluktande på mig. Glåpord som ”Putte Rutten” och ”Putte Puré” brukade hagla i klungan. De rackarna!

Tordan sladdar som vanligt, och jag hoppas att han ska släppa.

Vi kommer ut bakom Bandhagen och springer genom industriområdet i full fart för nu är det tävling. Det finns ingen återvändo. Försten upp på Högdalstoppen är det som gäller.

Linkan kör för fullt

Linkan borrar i full fart. Långberg hakar på och ser oförskämt pigg ut. Peter viker sig inte, Ensio vet inte ens vad ordet släppa betyder. Tordan sladdar fortfarande. Skönt att någon visar en mänsklig sida!

Vi rundar först bron över tunnelbanan vid Fagersjövägen innan stigningarna upp mot toppen börjar. Nu vänder det alltså hemåt, vilket känns skönt trots att Högdalsbackarna var kvar att ”knäppa”. Hit hade det ändå gått hyfsat lätt.

Det värsta var att det gick lätt för alla, trots Linkans

”Tordan sladdar som vanligt, och jag hoppas att han ska släppa.”

höga tempo. Det är tack vare medvinden, tänker jag igen. Uffe och Göran Olsson bara tassar på. Oförskämt pigga. Uffe, god för 2.30 på maran är knappt andfådd. Snoren hänger på oss andra och andhämtningarna är tunga och kraftfulla från riktiga karlar. Backarna börjar ta ut sin rätt.

Jag släpper

Det segar på uppför och jag får släppa. "Jag tar dom sen", tänker jag. Kommer ifatt efter toppen, där det är någon form av återhämtning i några sekunder innan det sen bär utför i full fart. Vi ska nämligen passera toppen med vattentornet också. Men är man väl där så är man nästan hemma. Bara cirka 50 min kvar.

Man hör ibland att det ska vara skönt att vara trött. Endorfinkickar och sänt, men jag känner inget av det. Jag kämpar på endast för att försöka få vara med i Tiomilalaget. Vi kommer ner mot Hökarängen och viker av mot Nynäsvägen och Skarpnäck. Får en chock, för här ute är det nu i princip full snöstorm. Ser på de andra som koncentrerat biter ihop. Alla lider men ingen vill ge sig och ingen vill visa någon tendens i ansiktet. Med blickar av stål kör alla vidare.

Borde ta bussen

Lyfter blicken och ser snön som inte faller ner utan ligger horisontellt i luften. Jag tänker på vad dom andra tänker på och kan inte komma på det. Vi borde gå samman på något sätt och ta bussen. Men jag vågar inte ta initiativet till det för jag får förmodligen ingen med mig.

Leffe Mattson tassar på lätta steg i snömodden. Om jag hade hans spinkiga kropp så vore jag världsmästare! Han gör ju 2.44 på maran.

Linkan viker sig framåt och bara borrar sig genom snöstormen.

Målet nu är att ta sig till backen upp mot Brotorp så att vi får lä.

Putte & Marie i Dolomiterna -91.

Fyra kilometer kvar

Utefter Sköndalsvägen och Flatenvägen blir det olidligt, det går knappt att ta sig fram i vinden. Det är knappt vi hittar vägen hem. Men ingen ger sig. Envisa jävlar. Själv funderar jag på bussen igen. Tordan har nu kommit bakifrån och går upp och borrar. Helt otroligt! Var fick han kraft ifrån? Mitt bräckliga psyke får sig en törn. Undrar hur länge jag pallar. Han ligger alltid och lurpassar därbak. Slug är han. Undrar varför? För att inge någon form av förhoppning i oss andra kanske? Gömmer mig bakom Peter för att få någon slags vindskydd. "Nu är det bara fyra kilometer kvar", tänker jag.

Nu är det tävling!

Inne på skogsvägarna känns det som om man kommit i mål, men då ökar bara farten, för nu är det först hem som

gäller. Är det ingen som lärt sig att träna förståndigt och tänka på skador eller annat som kan hända? Eller att man kan bränna ut sig? Inte i det här gänget! Beror troligen på sviktande tankeverksamhet.

Viker in på skogsvägen vid djursjukhuset och ser fram mot nerförsbacken mot Söderbysjön. Undrar hur många gånger man sprungit här? Skogen ger en viss trygghet på något sätt. Den skyddar. Nu är det snöpulsning som gäller. Det passar mig bättre! Men täten är visst redan borta och det är bara att hoppas att bastun är varm och att soppan man drömmer om är god.

Vi passerar trevägskorset igen och jag fasar för den lilla uppförsknicken innan backen ner mot Ältavägen. Den känns oöverstiglig just nu. Låren är tunga och vaderna spänner. Den sträckan är dessutom mörk så man får följa fotspåren i snön.

Framme! Det är över. Klockan är kvart över åtta. Vi stretchar lite lätt och försöker hämta andan. Kliver sen in i omklädningsrummet och ångan är tät. Stämningen är lite dämpad än så länge; alla funderar nog på vad som hänt.

När vi beklagar oss över hur jobbigt det var opponerar sig Ragge och skryter om ännu värre eskapader på 50-talet. 30 minusgrader, skidororientering, avsläppt från någon godsvagn i mörkret. Ragge tillägger att han vann tävlingen på tiden åtta timmar trots att termosen hade gått sönder och de skruvade stälkanterna lossnat. Brynjan hade frusit fast i håret på bröstet och fötterna var förfrusna. Någon hade haft brännvin med sig i termosen och det var så kallt att till och med den hade frusit. Dessutom uppfann Ragge skat- ingtekniken på snösträngen mitt på Salarakan. Ja hualigen! Hur ska man imponera på honom?

Stämningen stiger

Undrar vad den här sporten egentligen handlar om? Överlevnad? Jag tittar på de andra med beundran och funderar på hur de är skapta. Vältrimmade kisar tänker jag. Men eftersom jag själv har kört samma pass borde jag också vara vältrimmad tänker jag i ett försök att morska upp mig själv. Nåväl, ljudnivån stiger och svettlukten börjar kännas nu när näsan tinat upp. In i bastun och planerna för Tiomila är i full gång. "Vem tar långa natten?" Tord får köra första, Lasse L andra. Ensio måste få någon tung sträcka,

han ger sig aldrig. Själv får man någon lurig nattsträcka, 6 eller 7 kanske. Och den stora frågan är om vi kommer att slå Bromma? Linkan, själv från Bromma, tror förstås inte det och så är tugget igång.

Soppan hägrar och är god, som vanligt. Efter ett sånt pass är allt gott och det är först nu som känslan av välbefinnande kommer. Det är ju själva den att man ska behöva nästan slita ihjäl sig för att må bra.

Kör hem och somnar tämligen ovaggad. Marie har ingen större nytta av min vältrimmade kropp, jag är ju helt slut!

Väckarklockan ringer 04.20 nästa morgon och kroppen känns rätt bra, men det känns att man har tränat. Åker till jobbet kvart över fem. Måste ringa efter betong eftersom gjutningarna börjar 06.30.

Samma väderbitna ansikten som igår tittar fram i strålkastarnas sken. Allt från igår är glömt och nytt munhuggeri vidtar. Jag vill gärna berätta för dem hur min träning igår kväll har varit men inser att det inte kommer att imponera på dem. Dom sliter ju med kroppen hela dagarna.

Längtar till matlådan klockan 8.30. Efter den är man igång. Tänker lätt på kvällens träning som blir lugn: Två varv skidor på golfbanan i Ågesta. Tid 1.20 i nysnö. Härligt!

Under den här tiden hade Järila ett stort seniorengång som alla var bra. Ingen var riktigt sverigeelit men de flesta hade kapacitet att vinna en H21 klass. Många fina kavlelopp presterades i det här gänget.

Då fanns inte kort eller nåt sånt utan banorna var mellan 11-13 km på helgerna. Antalet tävlande seniorer var fler då än nu, bredden var betydligt större. En duktig A-löpare stod också närmare eliten då än nu.

Eliten bättre nu

Idag är eliten bättre än då och den normale A-löparen förmodligen sämre. Dagens H21 banor är också betydligt kortare. Det finns visserligen H21 lång men det är inte så många som springer där.

Vi hade ett antal idag klassiska rundor som vi brukade springa på tisdagarna under vintern. De var Högdalsrundan, Duvnäs-Utskogsrundan, Liljeholmsbron, Söderrundan, Sköndalsrundan med flera. Alla hade sitt men den roligaste var nog Söderrundan tyckte i alla fall jag.

Alla var ganska tuffa och långa. Då sprang man oftare längre pass och mindre kvalitet. Mängdträning

var ordet. Idag är det betydligt mer kvalitet. Vi hade väldigt sällan teknikträningar och i den mån det förekom bestod den mest av att man körde ut med karta och improviserade.

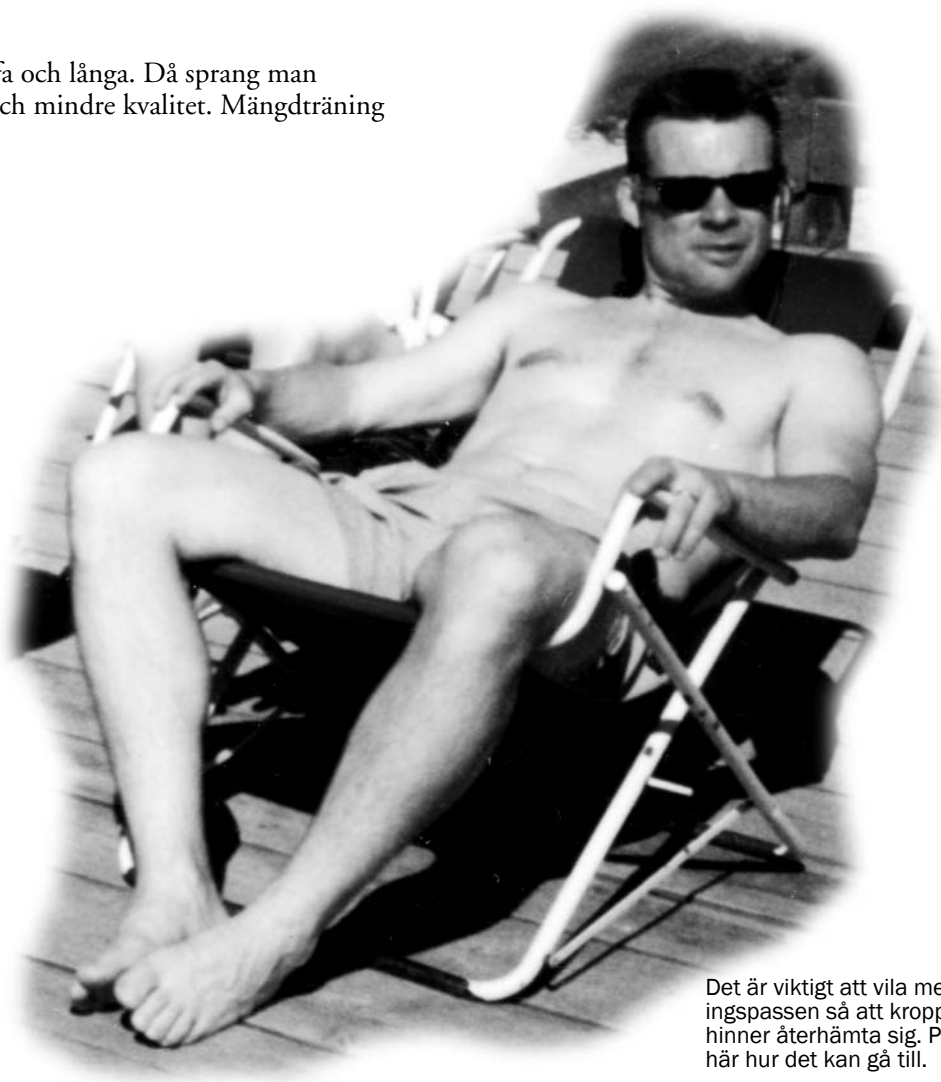
Gemensam träning gällde – alla stack ut samtidigt. De som var lite sämre vek av efter ett tag.

En lustig företeelse är att det alltid var värre och tuffare förr. Undrar vad det beror på?

Är det för att man har ett behov att förklara för er som idag springer ifrån oss gubbar som ingenting, att vi också kunde, fast bättre?

Ni som är bra idag får berätta om 20 år hur ni ser på er junior- och seniortid. Fast då ska ni veta att vår tid bara blir värre och tuffare med åren.

Så ni kommer aldrig ifatt.

Det är viktigt att vila mellan träningspassen så att kroppen hinner återhämta sig. Putte visar här hur det kan gå till.

Ragnar Andersson

Jubilems-
sidor

Med barsk röst och ett hjärta fyllt av kärlek

Profilen

Av Fredrik Trahn

Väckarklockan ringer i svinottan en lördagmorgon i oktober. Kallt, mörkt, trött. Gröt, kaffe, mackor och ut till 25manna, måste bara vara först ute, tänker jag. Lommar bort mot Järlas tält och där står han. Med pappren, en klocka och en blyertspenna i högsta hugg och undrar surt var alla är. ”Nu är det bråttom, du får ta första om det inte kommer nån snart”, är det första han säger innan jag hunnit hälsa. Välkommen till Ragges värld.

Det är inte årets 25manna jag pratar om. Det är **ALLA** 25manna och Tiomila jag sprungit. Alltid står han där med sina papper och håller ordning på växlingstider och löptider och undrar varför laget inte ser ut som han tycker det skulle göra. Han står där i sin urblekta gula keps och en träningsoverallsjacka som han hittat på Hellasgården, som matchar hans alldeles eget klädmode. Växlingstiderna från alla tidigare 25manna och Tiomila har han med sig samlade i en plastpåse.

Ragge har stenkoll på allt. Det har han alltid haft. Och framför allt har han ett enormt intresse. Jag har svårt att tänka mig nån som är så intresserad av ungdomar, idrott och Järsla. Och jag har också svårt att tänka mig någon som betytt så mycket för Järlas ungdomar i skidor och orientering. Med sin egna stil är inte Ragge bara en profil, han är en levande legend.

1968 kom Ragge till Järsla för att börja åka skidor med Jonas som var 8 år. Ragge var med i Ravinen då men passade på att byta till Järsla även i orientering.

– Det var mest skidor som gällde då i Järsla, orienteringsverksamheten var inte så stor. Bert Unnefelt, Robban Svensson och Sigvard Gretas la ner mycket jobb på skidspår och bra ungdomsverksamhet och det var rätt många som åkte skidor och skidororientering i Järsla då, berättar Ragge.

Ragge är uppvuxen i Gäddede i nordvästra Jämtland vid norska gränsen. Fostrad på fjället med skidlegenden Haldo Hansson som idol, kronojägaren och hårdingen från Alsen utanför Östersund som fått ett eget skidlopp uppkallat efter sig. Tidigt var det skidträning på kyrkbacken och skoltävlingar upp på fjället och tillbaka som gällde för Ragge och de andra barnen i Gäddede.

Jobb var det ont om, så som 17-åring bar det söderut till Västerås för jobb på Asea innan han som 18-åring flyttade till Stockholm för att fortsätta tävla på skidor bland annat för Vällingby.

Började i Ravinen

Orienteringsbanan började inte förrän Ragge nått 30-strecket och då han gick med i Ravinen 1956. Snabbt visade han framfötterna och var med i Ravinens lag som kom trea på Tiomila 1959. Samma år blev han även svensk seniormästare i skidororienteringsstafett eller skidbudkavle som det hette på den tiden. Ett av mina egna första minnen när jag började i Järla som 11-åring var mötet med Ragge. Med

Ragge efter segern i DM i Skidororientering 1987.

skräckblandad förtjusning fattade jag tyckte för mannen med den hårda rösten men det varma hjärtat. Ragge såg snabbt att jag var en vekling i skidspåret med usel teknik och längtan efter mamma. Efter en första vinter med Ragge och ett Harsaläger så var det tillrättat.

Jag, Tobbe, Robban och Erik skämtar än idag om när Ragge hade vallainstruktion i vallaboden i Harsa.

– **LÄTT PÅ HANDEN, FÖRSTÅR DU!!!!??** skrek Ragge med en Blå Extra i näven så alla vi ungdomar stod som förstenade längs väggen.

Jag vet inte hur många läger och nätter i skolsalar runt om Sverige jag tillbringat med

– **LÄTT PÅ HANDEN, FÖRSTÅR DU!!!!??**
skrek Ragge med en Blå Extra i näven

Ragge, men de har sannerligen varit fostrande. Precis innan vi skulle somna så rosslade alltid Ragge till och ojjade sig om sin lunginflammation som han fått på väg till starten. Sedan drog han en historia om hur det var att köra **riktig** skidororientering på 60-talet i 30 gradig kyla. 5 timmars segrartid och 16 kilometer till första kontrollen och att han var den som egentligen uppfunnit skejtingen.

Björk genom lungan

Värst var nog en resa till Dalarna en gång då vi sprungit Stora Tunas tävling vid Romme och Ragge påstod att han varit på väg att vinna men att han fått en björk genom lungan på väg till sjuan! En annan Dalaresa var han dock en verklig kung då han var 1:a, 2:a, 3:a på de tre individuella tävlingarna i H60.

Allvar på riktigt var det så sent som för ett par år sedan. Ragge var hemma i Gäddede och tränade inför Flyktingloppet och skulle ge sig ut en morgon på isen och träna i skoterspårerna. Plötsligt var där ingen is utan bara snösörja som han gled genom ner i det iskalla vattet med skidor och stavar.

– *Jag har ju kört 38 Flyktinglopp så jag var ute och tränade stakning på Kvarnbergssjön när jag gick igenom isen. Jag hade inte en chans att komma upp och skidorna fick jag inte av mig. Jag skrek som en galning och 800 meter längre bort stod två fiskare som kom när dom hörde mig. Till slut hade de lyckats ta sig fram till vaken och fick upp mig och körde mig hem. Det var nära då. Sen låg jag på duschgolvet med varmvatten över mig i en halvtimme med alla kläder och skidskor på för att få upp värmen.*

Ragge har ett alldeles eget klädmode. Här efter seger i vetaranmästerskapen, kaveln, sent 80-tal, iförd en ut-och-ivänd tröja med texten "Hammarby Fotboll" (Ragge är ändå AIK:are).

Framgångar

Men Ragge har alltid varit en hårding. Framgångarna har varit många i både orientering och skidorientering. Han har varit tvåa, trea och fyra i skidorienterings-SM för seniorer och vunnit 5-dagars totalt i H50 (1975 i Stockholm) och varit trea i H56 (1982 i Norrbotten).

Men det är som coach, lagledare, UK, inspiratör, pappa, vallare, påhejare och ledare som Ragge verkligen har gjort de stora insatserna i Järla.

– Ett starkt minne var när Anke, Benke och Jonas för första gången hade kvalificerat sig till junior-SM-kavlen i orientering. Det var 1978 i Lilla Edet och det var första gången de var ute

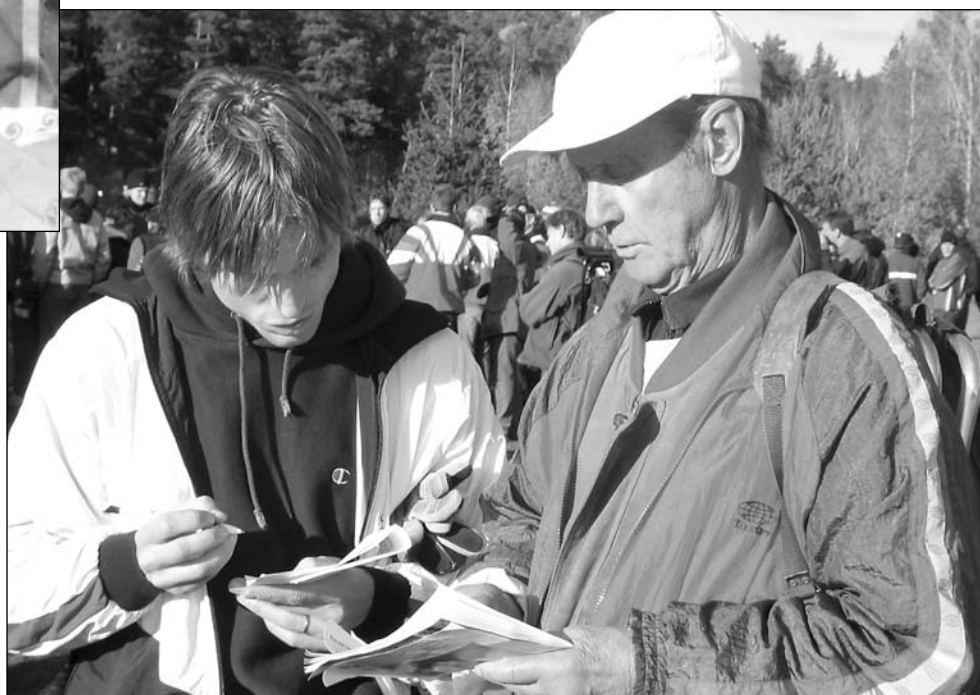
på allvar och det var nyttigt. Samma år hade Benke, Jonas och Björn Reger vunnit junior-SM-kavlen i skidorientering så det var ett verkligt minnesvärt år, säger Ragge och refererar till växlingstider som om det var igår.

Numera blir det inte så mycket tävlande för Ragge, men han är med och har koll på oss andra på tävlingarna och på tisdagarna är han på Järlagården för att övervaka och ge oss glirningar med glimten i ögat.

Till Ragge är man alltid välkommen. Ragge bor i Farsta och har även ett hus i Gäddede där han tillbringar stora delar av året. Där har vi tränat, tävlat och övernattnat många gånger och huset står alltid öppet. Raggens hus i Gäddede bakom Konsum är också känt i Australien efter att vi tagit med en orienterare Cathy Hogg till Gäddede en gång. Ragge kommanderade alla killar på madrasser i vardagsrummet medans Cathy fick eget rum i källaren som numera går under Raggens namn "Den australiensiska bungaloven" med tapetdesign som skulle få en arkivarie att bli till sig i trasorna.

En av Raggens absoluta specialiteter är förmågan att sätta egna namn på allt och alla. Han har sitt eget språk helt enkelt. Tidigare Järlamedlemmarna Fredrik Hansen gick under namnet Fritz Hansson. Johan Bursell blev Leon Burell, Micke Brandt hette Saltis-Mike och Christoffer Sandberg var Läkar'n i Raggens mun.

Raggens andra specialitet är fiske. Sätt Ragge på isen på en fjällsjö eller på stranden av en tjärn och det lyser något magiskt i hans ögon. Lika magiskt som det gör bredvid målfällan, i bastun, i vallaboden eller i huset bakom Konsum i Gäddede.

Tobbe stämmer av tider och växlingsplaceringar med Ragge vid årets 25-manna.

Järlas mest tragikomiska händelser

Favorit i
repris

1 Boa Göransson på första sträckan på Tiomila 1994 i Hälleforsnäs.

Boa hade tränat bra under våren och hade fått den betydelsefulla uppgiften att springa första sträckan för Järlas andralag. 12 kilometer dyngsvår nattorientering på en av Södermanlands detaljrikaste kartor väntade tillsammans med 430 hungriga förstasträckslöpare. Boa la sig i de bakre klungorna från början för att köra säker riktningorientering. Vid en spångpassage över en sjö efter två kilometer ville det sig inte bättre än att Boa halkade till på den slippriga träspången och vips hade han tappat kompassen i plurret. Hård som han var fortsatte han hela sträckan utan kompass i mörkret. Växlade som 416:e lag dryga timmen efter täten.

2 Boa Göransson på första sträckan i Spring Cup 1994 i Danmark.

Den här våren abonerade Boa på förstasträckorna i andralaget. Lång, snabb och smidig i sina fladdriga röda Linköpingstajts var Boa en skräckinjagande syn vid uppvärmningen. Här skulle köras ordentligt. Efter lite strul med kartan kom Boa iväg sist över startgärdet och fick då se möjligheten att gena till startpunkten som de andra inte gjorde. Vig som en katt skulle Boa hoppa över en stenmur och ett par ordentligt ilska danska nyponbuskar med de värsta taggarna. Genvägen blev en senväg och fem minuter senare hade Boa trasslat sig loss och tagit sig till startpunkten.

3 Boa Göransson efter Järlas kort-DM arrangemang 1993 i Velamsund.

Boa var sekreteriatschef och hade jobbat dag och natt den sista veckan med att få datorer och stämpelmallar i symbios. Han var ute först på tävlingen och åkte hem sist trött, sliten och frusen. För att tina upp den ömmande kroppen ställde han sig i duschen när han kom hem till Surbrunnsgatan. Det varma vattnet och ångan värmdde skönt och fyllde Boas badrum med imma. Trött som han var ville det sig inte bättre än att han somnade stående i duschen, halkade och bröt foten. Gips i flera veckor blev belöningen.

4 Boa Göransson på Långa Natten på Tiomila 1996 i Enköping.

Den hårda vinterträningen hade gjort Boa stark som en grizzly. När Boa hoppade över en stock stannade djuren i skogen. Vad som dock kunde få Boa på fall var regn och kyla. Ett fruktansvärt regnväder och kallgrader drog ner över Sverige under den här Tiomilanatten. Boa kom snabbt i obalans och blev trött och började yra och frysa okontrollerat. Efter lite mer än halva banan var

han tvungen att knacka på ett militärfordon vid en sjukvårdsplats mitt i skogen. Här fick Boa vila en halvtimme för att sedan få varm dryck, mat och nya torra kläder. Boa genomförde resten av Långa Natten i ett ursinnigt tempo i de bakre klungorna av Tiomila.

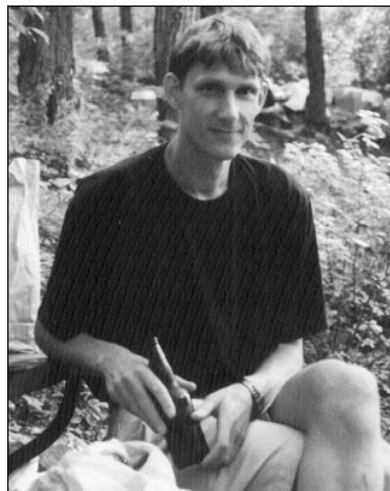
5 Boa Göransson på Långa Natten på Tiomila 1998 i Rudan.

Den här vintern hade varit hård mot Boa. Förkylningar, småbarn, konferensresor och kongresser med jobbet hade satt käppar i hjulet för Boas träning. På gammal rutin fick han ändå Långa Natten i andralaget. Det var ju teknisk orientering i Stockholms svåraste terräng på som gällde. Boa blev trött och okoncentrerad ganska fort och även denna gång var det blött och halt i markerna. Dimman låg som dansande älvor över myrarna uppe på Tornberget när Boa kom klivande. Långst bort på banan mellan Ormputten och Linneaberg halkade han och föll kraftigt mot en stor sten och slog axeln ur led och krossade armbågen. Han lyckades ta sig till sjukvårdsplatsen vid Hellas klubbstuga i Lissma för att bli omplåstrad. Där plockade de av honom nummerlappen direkt och Boa tvingades bryta mot sin vilja.

Strax utanför listan:

Boa Göransson på Jukola 1993 i Paimio. Boa fick en smäll i huvudet av en gren, blev yr och vilsen och tappade 75 minuter på täten på sista sträckan. Rasade från 158:e plats till 377:e.

Numera ser vi inte Boa särskilt ofta på Järlagården. Familjen och jobbet på Ericsson slukar det mesta av tiden. Ett och annat lugnt och kontrollerat pass på Järvafältet rapporterar han ändå.

Mycket har hänt Boa under hans orienteringskarriär.

Dags för skidvinter

Mörkret och kylan är på väg, Matts har trimmat skotern och spårutrustningen och Lasse Kleen raggar åkare och funktionärer till Söderskidan. Det vankas skidvinter helt enkelt.

Tisdag 9:e november är det skidupptakt på Järlagården. Då blir det information om vinterns tävlingar, träningar, KM och läger. Tävlingsprogrammet för skidorientering och längd är välfyllt för den som är intresserad. Det ryktas också om en stor Järlaupställning på Vasaloppet i vinter.

Harsaläger

Som vanligt arrangerar vi träningsläger under vecka 1 och ännu en gång går färden till Harsa i Hälsingland. 50 platser är bokade men de brukar gå åt snabbt så anmäl dig till Janne Wiberg på tel 32 21 91 eller jew@swipnet.se

Innebandyn och styrkegympan har dragit igång på måndagarna i Järla Sporthall igen. Det var många som kände av ömmande muskler efter första hårdkörningen med nya ledaren Katarina Henriksson som har ett förflutet från Skidgymnasiet i Sollefteå.

En sista uppmaning från skidkommittén till de som åker rullskidor: använd **hjälm** och **reflexer!**

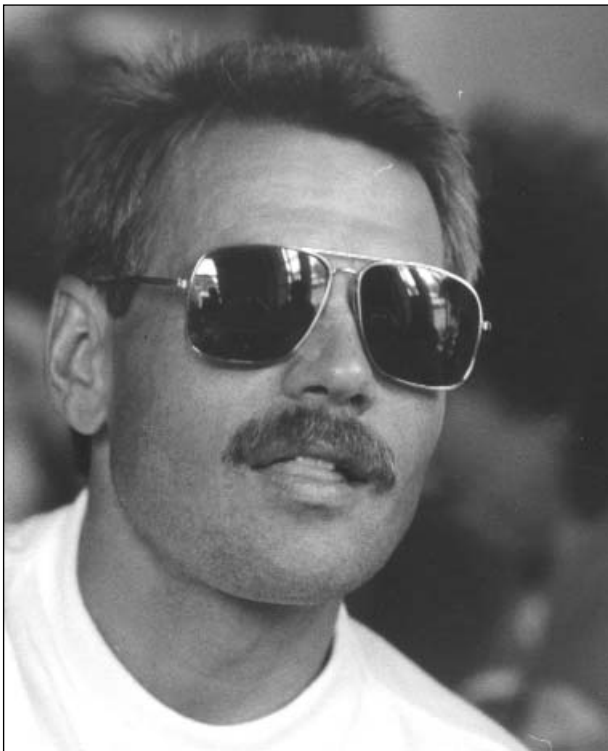
Olle Hellberg, Sven Cederholm och Anders Hellstenius vann DM i lag, 30 km 1927.

Åke Hall vid Evertsberg i sitt första Vasalopp 1954. Efter det loppet har det blivit 47 till.

Tord Jansson efter ett skidorienterings-DM i blidväder. Tidigt 80-tal.

Vem är mannen på bilden?

- 1 Burt Reynolds
- X Tom "Magnum" Selleck
- 2 Lars Englund

Skicka in ditt bidrag till redaktionen.
Märk kuvertet "Lasse".

Bitte och Ulla-Britta stämplar vid en kontroll, någon gång i slutet av 60-talet.

Samlarbilder

Jan-Erik Wiberg prickar in banan innan start. 60-tal.

LÅNG-DM 1970
Arr.: Tyresö SOK

Utdrag från Stockholms Orienteringsförbunds kalender 1970. Anders är inte helt olik sin far, får man väl ändå säga.

Långdistans: HANS HOLMBERG *Hasse*

	7,5 km	13,5 km	Sluttid
1 HANS HOLMBERG, Järfälla OK	0.59	1.45	2.40.42
2 Björn Nordin, Gustavsbergs IF	0.59	1.45	2.40.52
3 Roland Kusgård, Sundbybergs IK	1.00	1.49	2.46.35
4 Anders Bergman, Järfälla OK	1.04	1.51	2.47.10
5 Lars-Erik Hult, Rotebro IS	1.00	1.48	2.47.26
6 Rolf Hedlund, IF Goterna	1.03	1.56	2.53.09
7 Gunnar Ehn, IFK Tumba	1.03	1.55	2.53.41
8 K-E Lennartsson, Skogsluffarnas OK	1.08	1.58	2.54.37
9 Yngve Johansson, Järfälla OK	1.06	1.58	2.55.23
10 Björn Ekblom, Skogsluffarnas OK	1.04	1.56	2.56.50
11 Yngve Persson, Tyresö SOK	1.01	1.53	2.57.28
12 Rolf Persson, Stockholmspolisens IF	1.05	1.58	2.57.51
13 Björn Hedlund, IF Goterna	1.07	1.58	2.58.32
14 Lars Cederus, Snättringe SK	1.06	1.57	2.58.56
15 Rune Rådeström, Snättringe SK	1.04	1.58	2.59.28
16 Börje Sander, Gustavsbergs IF	1.06	1.56	2.59.45
17 Harald Tirén, SoIK Hellas	1.06	2.00	3.00.02
18 Henry Pettersson, Stigfinnarna	1.08	1.56	3.03.16
19 Jonas Berglund, SoIK Hellas	1.12	2.07	3.13.26
20 Hans Carlsson, Stockholmspolisens	1.08	2.07	3.14.07
21 Roland Hansson, Snättringe SK	1.11	2.10	3.14.29
22 Conny Pettersson, OK Österåker	1.08	2.06	3.15.09
23 Leif Ötting, Rotebro IS	1.13	2.11	3.16.43
24 Eje Molin, Järfälla OK	1.07	2.00	3.16.49
25 Anders Gärderud, IFK Lidingö	1.09	2.08	3.17.16

Järla IF OK
tackar

alla som stödjer vår verksamhet och vill
särskilt nämna följande företag

Vi tackar också
NACKA KOMMUN
för värdefullt stöd

REDAKTIONSRTA

Järlamagazinet är Järla IF OK:s officiella klubbtidning och utkommer i ett nummer per år till klubbens medlemmar och intressenter.

Redaktionen består av:

Fredrik Trahn – redaktör

Bengt Hall – layout, original, repro

Tryck: Jannes Snabbtryck

Foto: I detta nummer – klubbmedlemmar i Järla, Ryno Quantz, Börje Palmquist.

Redaktionsadress: Järlamagazinet
c/o Fredrik Trahn
Mariatorget 5
118 4 8Stockholm
08-615 17 22
fredrik.trahn@home.se

Åsikter uttryckta i tidningen behöver inte nödvändigtvis överensstämma med Järla IF OK:s ståndpunkt utan står för respektive artikelförfattare. Osignerade artiklar är skrivna av redaktionen.